

212

el butlletí

de l'agrupació excursionista
de granollers

gener - desembre 2012

Editorial

Aquest any s'ha renovat la junta de l'entitat, renovant la il·lusió i les ganes de treballar. El camí es complicat i llarg. Tenim reptes importants que amb la crisi econòmica fa encara més complicat poder complir-los. És important assolir els nostres objectius, ens hi va el nostre futur, sabem el que hem de fer i entre tots segur que ens en sortirem.

Ens dona ànims la celebració del 50 aniversari del GIEG, fet molt important per l'entitat. La gent del GIEG ens han fet gaudir d'aquest aniversari amb moltes activitats. Des d'aquí volem felicitar-vos per l'aniversari i per l'organització de tots els actes i activitats que heu fet.

Ens dona ànims la secció d'activitats al carrer, sense aquesta secció no tindríem tanta presència a Granollers. És molt important mantenir aquesta presència, sense el PIN i sense el Circuit d'Aventures de la Festa Major l'Agrupació a Granollers no seria el mateix. Volem destacar la seva professionalitat i el seu altruisme, també cal agrair a tots els voluntaris que hi participen, sense ells no seria possible realitzar les activitats.

Ens dona ànims la gent que organitza els cursos d'iniciació: muntanya hivernal, esquí de muntanya, descens de barrancs, escalada, espeleologia i escalada infantil. Sense l'organització d'aquests cursos ens faltaria identitat, la formació és una de les nostres eines més importants, agraim el vostre esforç i la vostra professionalitat.

Ens dona ànims la gent que organitza i col·labora amb la Matagalls- Granollers. Ser presents al món excursionista català gràcies a aquesta marxa és molt important per l'entitat. És una feina organitzar-la i portar-la a terme, moure entre 700 i 900 persones costa molt i gràcies a l'esforç i l'eficiència dels voluntaris ho aconseguim.

Ens donen ànims els organitzadors del concurs fotogràfic. El concurs fotogràfic és un aparador de l'entitat fora de Granollers, hi participen persones d'arreu de Catalunya i per nosaltres també és molt important que es segueixi organitzant.

Ens donen ànims els qui col·laboreu amb la primaveral de cinema, l'excursió popular i l'excursió nocturna. Són activitats que també ens dona presència a Granollers, fet important per seguir vius a la ciutat.

Ens donen ànims totes les persones que treballen voluntàriament per l'entitat en diferents activitats com el butlletí, l'arxiu, l'arxiu fotogràfic, la biblioteca i el material. Aquesta feina interna és també imprescindible per l'entitat.

Ens donen ànims les diferents seccions de l'entitat: Espeleologia, Escalada, Muntanya, Matinals i Ginesters, les vostres activitats a la muntanya, en els diferents vessants, fa que sigueu l'ànima de l'entitat, sense vosaltres no seríem res.

Així que gràcies a tots, sou el motor que ens fa anar endavant.

S

Sumari

Editorial	346
Noticiari	347
Activitats	352
Col·laboracions	356
-L' Abîme de Rabanel	356
- Alta ruta dels Ecrins	358
- Mossén Jaume Oliveras	360
- A prop del Sol	362
- La cordillera Real de los Andes	364
Secció d'Espeleologia-GIEG	367
Secció d'escalada SEDEG	375
Matinals	376
Els Ginesters	378
Biblioteca	381
Muntanyes de paper	382
Retall de premsa	383

Foto portada: Collage de fotografies

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS

C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47

Apartat de correus 207 - 08400 Granollers

E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931

GENER - DESEMBRE 2012 - VOLUM VIII - Núm 212
I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Publicació per als socis i per a les entitats excursionistes.
L'Agrupació Excursionista de Granollers està associada a les Federacions següents:

- D'Entitats Excursionistes de Catalunya.
- Catalana d'Espeleologia.
- Catalana de Camping i Caravaning.

El fi naixement d'aquest butlletí és a càrrec del capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta Agrupació. La seva distribució és gratuïta.

Els articles publicats expressen l'opinió dels seus autors, no forçosament la de l'AEG.

Dipòsit legal: B-34662-2008

Coordinació: Alfons García, Teresa Jofre, Maure Luís, Teresa Madrid, Xavier Moya i Joan Mundet.

Correcció: Teresa Jofre i Teresa Madrid.

Maquetació: Màrius Núñez

Impressió: Impremta Municipal

n

Noticiari

43a Renovació de la Flama de la Llengua. Montserrat 2012

L'acte de Renovació de la Flama de la Llengua catalana fou impulsat pel moviment excursionista català el 1968, pel compromís que sempre ha tingut l'excursionisme amb la defensa de la llengua i la cultura catalanes, i en homenatge al lingüista Pompeu Fabra. Des d'aleshores s'ha fet 43 edicions sempre a l'entorn del 20 de febrer, data del naixement del Mestre Fabra.

Aquest any per primera vegada l'organització ha correspost a una entitat del País Valencià, el Centre Excursionista de Castelló, que inicià els actes el passat 29 de gener amb l'encesa de la Flama a Prada de Conflent, davant la tomba de Pompeu Fabra. Després ha fet una singladura per tot el país Valencià on s'hi ha organitzat un seguit d'actes i excursions, que van començar amb la rebuda de la Flama per les autoritats locals de Castelló i per la Universitat Jaume I i una ascensió al Penyagolosa. També baixà a Alcoi, on una delegació escolar la portà a la casa de la Vila i després al cementiri, on es feu un homenatge a Ovidi Montllor.

La Flama també visità la Font d'en Carròs i alguns altres cims com el Bertolo, el Tossal del Rei, el Garbí i el Montcabrer. A més per primera vegada va entrar en una cova, la cova de les Meravelles, portada per un grup d'espeleòlegs. Des d'aquest any la Flama de la Llengua disposa de seu permanent a València, ja que la societat Coral el Micalet custòdia la Flama coincidint amb el 80è Aniversari de les Normes de Castelló (1932) i per tal que "tot el que entre se li recorde, el que som i el que hem de fer per mantindre's com a Poble". El diumenge 19 de febrer culminaren els ac-

tes d'enguany amb l'arribada de la Flama a Montserrat, on fou rebuda pel Pare Abat Josep M. Soler i entrada a la basílica per a la missa conventual.

En finalitzar la celebració religiosa i a l'atri del monestir es feu l'acte d'encesa de la llàntia, on prengué la paraula Guillem Palomo, president del C.E. Castelló que manifestà: "que hem renovat aquest símbol de la nostra comunitat lingüista, després d'un llarg recorregut per les

Arribada de la Flama a Montserrat. Foto: Josep Castelló

comarques del País Valencià, arreplegant una extraordinària resposta popular d'homeatge i de reivindicació de la llengua, des de l'estima i el cor aquesta flama representa la renovació del compromís excursionista en defensa de la nostra llengua, però també la voluntat del poble valencià en defensa clara i rotunda de la llibertat d'expressió, que es reafirma en la unitat de la llengua catalana, i que malgrat les dificultats tenim el deure d'enfortir la nostra consciència com un sol poble".

Seguidament intervingué el Pare Abat Josep M. Soler: "En nom de la comunitat de monjos rebem per 43a. Vegada la Flama de la Llengua encesa a la tomba de Pompeu Fabra per

una entitat del País Valencià, el C. E. Castelló. Després de recorre tants indrets significatius de les terres de València ara arriba a Montserrat. Ens alegra que aquesta Flama hagi travessat el riu Sènia per primera vegada agermanant pobles units per la mateixa llengua i cultura. L'excursionisme valencià com el català sempre ha tingut una estimació profunda per la terra, per les persones i per la llengua i la cultura, n'és una prova tota l'activitat del Centre Excursionista de Castelló que ha tingut la importància de portar la Flama de la Llengua en ocasió del 80è aniversari de les Normes de Castelló que integra la unitat de la llengua i la diversitat pròpia del País Valencià. Aquests dies s'ha fet públic un informe favorable a la situació del català, on es diu que és la 8a llengua més usada en Internet, està entre les 100 més parlades del món de les 7000 que hi ha, és al 14è lloc de les parlades a la Unió Europea, són bones notícies malgrat que tots en coneixem les dificultats, en diferents indrets dels Països Catalans.

Des de la comunitat de monjos prenem el compromís que Montserrat continuï treballant malgrat les dificultats de la crisi econòmica i les retallades que imposa. Però també demanaria que tots vosaltres un sentísurgits al compromís de treballar cadascú des del seu lloc i segons les seves possibilitats per la mateixa causa, i per abolir les barreres imposades a la lliure transmissió de la televisió. Feu-ho amb esperança, no oblideu la inscripció que hi ha a la llàntia: l'encengué la Fe, la portà l'Esforç, la manté la Voluntat del poble. Ho diu en passat i en present, i així serà també en el futur".

Seguidament a la sala d'actes del monestir se celebrà un acte acadèmic en que va intervenir Vicent Pitarch, membre de la secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i delegat de

l'Institut a Castelló, i Vicent Partal, director de Vilaweb que féu referència al 50è Aniversari de la publicació de Joan Fuster de l'obra Nosaltres els Valencians. "L'acte d'avui vol ser un homenatge de l'excursionisme valencià a l'obra de Fuster. Perquè tot el que passa aquests dies és inexplicable sense la figura de Fuster. Tal com va dir Vicent Ventura, Joan Fuster va ser una xamba genètica que Déu ens havia donat per compensar-nos de les desgràcies de tants segles.

Renovació de la 43a. Flama de la Llengua. Foto: Josep Castells

Abans de Fuster, el nacionalisme valencià ja existia, enguany es commemora el 80è aniversari de les normes de Castelló. Cal recordar també a la gent de València Nova, a Miquel Duran de València, a Carles Salvador, o al pare del pare Bausset, que amb 101 anys segueix fidel a la defensa del país i a la llengua (Morí a Alcúdia el diumenge 3 de juny de 2012). A la gent que van defensar el país durant els anys de la República, com el diputat Vicent Marco Miranda. Per no recular més, però cal recordar que fou Fuster qui va trobar que la primera persona que usà l'expressió Països Catalans allà per 1876 fou Benvingut Oliver i Esteller un valencià de Catarroja.

Tots aquests antecedents són importants, però agafen volada amb Fuster, per això l'extrema Dreta anava a per ell i l'any 1981 el van voler matar amb dues bombes, que per sort no li feren mal.

Nosaltres els valencians és un llibre escrit sota la influència de Vicenç Vives, que va escriure Notícia de Catalunya, que s'havia de dir Nosaltres els Catalans, però la censura no li va permetre. Aleshores Fuster posà a la seva obra el títol Nosaltres els Valencians en homenatge a Vicenç Vives.

Fuster va escriure aquest llibre per obligació amb el seu poble, i va voler que la gent li criticés. Però amb totes les crítiques i errors que es vulgui, Nosaltres els valencians suposà un esclat de llum enmig de la foscor de la dictadura, especialment aquella frase que diu: Dir-nos valencians és la nostra manera de dir-nos catalans. Malgrat el pas dels anys aquest llibre sempre quedarà com un cim intel·lectual pel nostre poble.

Hi ha gent però que creu que l'obra de Fuster ha fracassat perquè hi ha una certa imatge del país valencià que ho indica. Deixeu-me dir que no, que els valencians no som cap desastre. Els valencians hem defensat la llengua i la nació literalment contra tot i contra tots, i sovint més sols del que ens mereixíem.

M'agradaria saber si tots els territoris que parlen català aguantarien tantes agressions permanents com hem aguantat el valencians. La primera, el propi Fuster, la violència pura i dura. Les lleis que estan pensades per impedir que el nacionalisme valencià estiguera present a les Corts. La censura que impedeix veure TV3 o la que pateix Canal 9. La conxorxa dels partits espanyols empenyats en tapar-nos com siga. La persecució contra l'escola, el tancament de TV3 o els xiquets que esta setmana s'han ma-

El cim Martí Gasull ja està registrat oficialment.

L'expedició catalana Interclub, de la Unió Excursionista de Catalunya de Gràcia, el Club Excursionista de Gràcia i Madteam (en total 9 membres), ha pogut oficialitzar el nom del pic Martí Gasull al registre rus (únic registre encarregat per a la zona).

El pic Martí Gasull (5.169 m) es troba a la província d'Issik Kul, al Kirguizistan, a la zona de Borjoldoi. Va ser assolit per primer cop per una expedició russa el 2007, que el va anomenar Biely Kupol (Cúpula blanca). L'expedició catalana va fer una segona ascensió a l'estiu de 2012 i

Cim Martí Gasull

nifestat a l'Institut Lluís Vives davant una policia que recordava els grisos.

Malgrat tot això, els valencians estem ací i volem anar més enllà, com ho ha demostrat el Centre Excursionista de Castelló.

Malgrat l'esforç titànic que l'estat ha posat en impedir que els valencians expressem la nostra catalanitat, el nacionalisme cultural cívic i polític és l'alternativa clara, que els valencians plantem a la vergonya on ens han enfonsat els lladres, els bords i els botiflers.

Des de Castelló, des de Bétera, des de tot el País Valencià, avui hem pujat a Montserrat a reivindicar-nos de nou, orgullosos del nostre país i fidels a la llengua de la nostra nació".

També es comptà amb l'assistència institucional de la Directora de Política lingüística de la Generalitat de Catalunya, Ivonne Griley, del president de la secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, Isidor Marí, i com sempre del que és promotor i ànima d'aquestes trobades culturals i d'afirmació patriòtica, el professor Jordi Mir.

A continuació va tenir lloc la interpretació tradicional del "cant d'Estil" d'una glossa de la Flama de la Llengua, a càrrec de Pep Martí i la seva esposa.

Seguidament el grup coral "Veus Atrevides" de Castelló, acompanyats de músics, dolçainers i tabalers van oferir un recital de cançons de la terra, i l'acte es va cloure amb el cant dels Segadors per la mateixa coral i tots els assistents.

Josep Castells i Gironès

va proposar d'anomenar-lo pic Martí Gasull en honor al muntanyenc i activista de la Plataforma per la Llengua mort en un accident de muntanya al Nepal al setembre de l'any passat. Un dels exploradors, Eduard González, va inscriure el nom de Pic Martí Gasull al Google Earth i finalment ha estat acceptat al registre oficial rus bo i conservant també el primer nom, per bé que el de Martí Gasull serà el públic. La primera expedició va ésser especialment receptiva a les demandes catalanes en conèixer els motius del nom, sensibilitat compartida quan dos exploradors russos van morir el 2012 en accident de muntanya a la zona de Borjoldoi.

10è CICLE AUDIOVISUAL DE MUNTANYA I VIATGE D'AVENTURA

Enguany s'ha celebrat el 10è Cicle Audiovisual de Muntanya i Viatge d'Aventura que organitza en Roger Mestres de la botiga de muntanya Camp-IV. A la cita anual hi assisteix, com cada any, un nombrós i animat públic, majoritàriament d'escaladors que aprofiten aquestes sessions per retrobar-se i intercanviar experiències. Un molt bon ambient de gent de muntanya. Totes les projeccions van ser a les 21h. al local del GRA de la plaça de l'església.

Dijous 8 de novembre: TRAVESSA DELS PIRINEUS ESCALANT

L'estiu del 2010, Lluç Valldosera, Isaac Ferrés i Jordi Vila van completar la travessa dels Pirineus del Mediterrani a l'Atlàntic, tot escalant 25 vies clàssiques (les vies més representatives de la història del pirineisme). En total van ser 92 dies de vivències pels Pirineus que van donar peu a la publicació de la història a la revista Desnivel el mes de desembre del 2011.

L'objectiu és revalorar els Pirineus i l'escalada clàssica en aquesta serralada, a més d'explicar la història dels 3 escaladors. Amb muntatge de l'empresa Filmut, el documental ha obtingut premis a Torelló i a altres certàmens de cinema de muntanya.

Dijous 15 de novembre: PIRATES

Guió i direcció: Miquel Pérez i Miquel Vilaplana. Càmeres: Armand Ballart, Emili Giner, Ivan Ruiz, Miquel Pérez, Pep Vila, Miquel Vilaplana. Muntatge: Quim Crusellas i Joan Puig. Amb la presència de Josep-Manel Anglada, Joan Altimira, Miquel Arcarons, Armand Ballart, Remi Bresco, Josep Camarasa, Joan Cerdà, Lluís Hortalà, Albert Iglesias, Jordi Lluch, Pili Martínez, Joan Mulero, Fredi Parera, Antonio G. Pícazo.

A meitat dels anys setanta, un grup de joves

L'expedició catalana del 2012 va fer tres cims més amb primeres ascensions absolutes que va batejar com a Pic Tulipanski (4.826 m), Pic Mont Blanc Kirguis (4.810 m) i Pic Gran Layolu (4.901 m). El Pic Martí Gasull és el més alt dels quatre assolits. N'estan preparant un reportatge.

Pic Martí Gasull (5.169 m) des del vessant sud
Fons Plataforma per la Llengua
18-04-2013

escaladors de Barcelona es varen dedicar a l'obertura sistemàtica de nous itineraris a les parets del massís de Montserrat i a altres zones de Catalunya i l'Aragó. Per això, varen ser anomenats Pirates.

a càrrec de Jordi Saragossa.

Jordi Saragossa ens presentà un recull de fotografies de la temporada 2012 de curses de muntanya internacionals i també el projecte d'un calendari amb fotografies de racons de gran bellesa del nostre país. També, al principi de la projecció feu una mica de repàs als seus inicis com a fotògraf.

Dijous 29 de novembre: GO TO PARAD-ICE – Pau Escaler

Aquest acte va ser un emotiu homenatge al Pere Escaler per part d'admiradors i coneguts seus que van desplaçar-se, expressament, a Granollers des de ben lluny.

"La pedra serveix per aguantar el gel i l'aire serveix per respirar i poder escalar amb gel. Tot és només per escalar en gel".

Amb aquestes paraules, Pau Escalé definia la seva passió per l'escalada en gel d'alta dificultat, una activitat que s'havia convertit en l'epicentre de la seva vida. Durant els mesos de gener i febrer del 2012, en Pau va participar en el rodatge d'una pel·lícula documental sobre la seva vida i la seva passió per l'escalada extrema.

El 10 de març de 2012, un accident mentre escalava al circ de Gavarnie se li va endur la vida.
Dijous 22 de novembre: RESUM FOTOGRÀFIC. TEMPORADA 2012 I CALENDARI 2013

DIADA SOCIAL

El dia 27 d'abril l'Agrupació va celebrar la Diada Social, dedicada a homenatjar als socis amb vinculació durant més de 25 anys a l'entitat, i al lliurament de la Placa d'Honor de l'Entitat, destinada a reconèixer persones o institucions que hagin destacat per la seva dedicació a l'Agrupació, el món excursionista o a la difusió de valors cívics i culturals.

Les insígnies de plata als socis amb més de 25 anys a Dolors Garrrell Traveria, Serafina Hernández, Núria Llobet, Arnau Tintó Ventura, Lluís Tintó Espelt i Conrad Triquell Castelló. Enguany no s'ha lliurat cap insígnia daurada a socis amb més de 50 anys a l'entitat.

La Placa d'Honor 2012 va ser lliurada a l'Associació Esportiva La Mitja, organitzadora de la Mitja Marató Granollers - Les Franqueses - La Garriga amb més de 25 edicions celebrades amb gran ressò, reconegut a nivell internacional, i en reconeixent a la seva tasca en la divulgació i promoció de l'esport base a Granollers. En Carles Garcia, va lliurar el guardó el seu president, Toni Cornellas, i en Dani Morales, del Club Atletisme l'Aire, va fer una glossa de la trajectòria de l'Associació.

Es va cloure la Diada amb una projecció d'activitats realitzades per membres de les dife-

Els guardonats amb les insígnies de plata de l'entitat, Arnau Tintó, Núria Llobet, Lluís Tintó, Dolors Garrrell, Carles Garcia, Conrad Triquell, Toni Pueyo, i Toni Cornellas, en nom de l'Associació Esportiva La Mitja, guardonada amb la Placa d'Honor de l'Agrupació. Foto: Maure Luís.

Moment del lliurament de la Placa d'Honor de l'Agrupació Excursionista de Granollers a l'Associació Esportiva La Mitja, representada per Toni Cornellas. Foto: Maure Luís

rents seccions de l'AEG, i el tradicional refrigeri de coca i cava.

Maure Luís

7è. Concurs fotogràfic "La Muntanya"

El 17 de febrer va inaugurar-se l'exposició del 7è. Concurs fotogràfic "La Muntanya" organitzat per l'Agrupació Excursionista de Granollers, amb el patrocini de l'Obra Social d'Unnim.

L'acte va ser presidit pel president de l'entitat, Carles Garcia, amb parlaments dels Srs. Hilari Moreno, president de la Federació Catalana d'Espeleologia, i Jordi Merino, president de la FEEC; lectura del veredict dels guardonats pel secretari del concurs, Maure Luís, amb el lliurament del diploma, amb trofeus per part del Sr. Moreno i Sr. Merino als guanyadors en la categoria d'espeleologia i Muntanya. Va tancar l'acte el Sr. xxx, delegat de zona d'Unnim i el Sr Josep Mayoral, Alcalde de Granollers.

Els guardonats van ser:

En la categoria d'Agrupació Excursionista de Granollers, Sota l'alzina, de Montserrat Boter Garriga, de Granollers,

En la categoria d'Espeleologia, concedir el Premi Jordi Icart de fotografia Espeleològica a l'obra "Estalactitas", de Photo & Speleo, de Barakaldo (Bizkaia)

En la categoria "La Muntanya", concedir el tercer premi, a l'obra "El Mirall" d'Albert Mayol Faura, de La Garriga; el segon premi, a l'obra:

Els guardonats al concurs fotogràfic; d'esquerra a dreta Albert Mayol, Montserrat

"Nubes sobre el Cotopaxi" de Paco Roses Martínez, de Barcelona; i concedir el primer premi

El President de l'Agrupació en els moments previs a la lectura del veredict del Concurs fotogràfic. Foto: Maure Luís

a l'obra: "Camins i solitud" de Joana Mireia Cervera Garcia, de Barcelona.

L'organització va estar a càrrec de l'Agrupació Excursionista de Granollers, amb el patrocini de l'Obra Social d'Unnim, i va col·laborar el Museu La Tela. El Jurat va estar format per Pere Cornellas, Agustí Corominas, Toni Cumella, Pascual Moreno, Toni Pueyo, Jordi Ribó i, en representació de l'Agrupació Excursionista de Granollers, en Maure Luís, que va actuar com a secretari.

30a. Excursió Popular de Granollers

El diumenge 25 de març l'Agrupació va celebrar la 30a. edició de l'Excursió Popular de Granollers. La primera edició, el 18 d'octubre del 1983, era fruit de la idea d'acostar l'entitat i donar a conèixer l'excursionisme als habitants de Granollers, així com retrobar i recuperar camins i espais verds dels nostres voltants que, en aquells anys, restaven amenaçats en desaparèixer definitivament de les nostres rodalies.

Després de 30 anys s'ha recuperat espais per fer activitat física per la ciutat i senyalitzat alguns camins dels nostres voltants, però les xarxes de comunicació que s'ha construït ens han anat emmarcant en una quadrícula que no ha estat pensada per als ciutadans que van a peu, i resulta molt difícil d'accedir des de la ciutat als nostres voltants, sobretot a Llevant i a Ponent. Continuarem, però, reivindicant els espais lliures d'accés a tota la població, i mantenir els vincles humans amb el medi natural.

Per commemorar els 30 anys vam decidir d'organitzar un esmorzar amb botifarrada gratuïta per als participants, que enguany han estat més de 300.

La caminada, amb sortida de la Porxada, es va dirigir pel carrer del Pont (Josep Umbert) cap a la serra de Llevant, passant pel costat de can Grau, Escola Montserrat Montero (on,

L'acte es va tancar amb coca i cava per a tots els assistents

L'exposició va restar oberta fins el 27 d'abril cada dilluns i dimecres de 8 a 10 del vespre, amb la selecció de 48 fotografies del tema Muntanya, 9 del tema Espeleologia, i 13 del tema Agrupació Excursionista, escollides entre el total de 173 fotografies presentades.

Maure Luís

en el mirador de la Serra de Llevant, vam fer l'esmorzar), Coll de Puig d'Olivella, l'ametller i serra de cal Ceballot. La tornada es va efectuar pel coll de la Figuera, cal Malo, can Batzacs i Parc fluvial fins a la Porxada, on es completaven els 14 km de l'itinerari.

L'organització va comptar amb la col·laboració de l'Editorial Alpina i l'Ajuntament de Granollers.

Maure Luís

Moment previ a la sortida de l'Excursió Popular. Foto: Maure Luís

4a. Caminada Nocturna Solidària

La 4a. Caminada Nocturna Solidària va tenir lloc divendres 1 de juny, amb sortida a 2/4 de 10 del vespre, organitzada per Mans Unides i l'Agrupació Excursionista de Granollers.

L'itinerari, que començava a la plaça de l'Església, passava pel passeig fluvial en direcció sud, pel vessant dret del Congost, fins a l'alçada del barri del Junyent de Palou, on iniciava el retorn tot pujant a la dreta cap la serra de Ponent, ca l'Esquella, polígon del coll de la Manya i serra de Sant Nicolau, i baixant pel camí de l'Escanyat fins arribar a la plaça de les Hortes. En aquests lloc els participants van tenir un petit ressopó, un sorteig,

i un final de festa musical amb el grup de soul/funk The Benzer's.

Van col·laborar en l'activitat l'editorial Alpina, l'Ajuntament de Granollers, la FEEC i les empreses Bengar, Sidorme i Forn Tres Torres.

Els participants a punt de travessar el pont sobre el Congost, a l'inici de la Caminada. Foto: Maure Luís

MEMÒRIA MATAGALLS – GRANOLLERS 2012

El diumenge 25 de novembre va tenir lloc la 23ena edició de la Matagalls-Granollers / La Semi. Dos anys després, tornàvem a coincidir amb les eleccions al Parlament de Catalunya, cosa que esperem que no es converteixi en habitual. Tot i així, 700 persones van trobar la manera de participar-hi sense que afectés el compliment del seu deure ciutadà, la qual cosa celebrem.

Seguint la tònica dels darrers anys, La Semi, a poc a poc, va disminuint participació, mentre que la Matagalls-Granollers l'augmenta. També s'ha de dir que, a causa de l'empenta que estan agafant darrerament les curses de muntanya, cada cop són més

els que fan els 40 km. del recorregut corrent,

En Joan, en Jesús i el Col·laborador, alumne del Ginebró amb tot l'avitallament preparat per rebre als marxadors de la Matagalls-Granollers al seu par pel control de Roca Centella.

cosa que haurem de començar a tenir en compte de cara a la nostra logística organitzativa.

Vam tenir la gran sort que aquell diumenge va ser una mena de finestra de dia clar, assolellat i poc fred enmig d'una setmana prèvia de dies ennuvolats i tristos, i d'una setmana posterior de fred intens, motiu pel qual els marxadors van poder gaudir del recorregut, en especial els que fan l'ascensió al cim del Matagalls, i es presentaven tots ben contents a l'arribada. Aquest any no hi havia cap variació d'itinerari. Tot i així els companys de l'ADF ens van donar un cop de mà també al Pla de la Calma, per tal d'evitar les distraccions a l'hora de trencar de camí.

12ª PRIMAVERAL DE CINEMA DE MUNTANYA

L'Agrupació Excursionista de Granollers ha organitzat, amb la col·laboració de la Fundació Festival de Cinema de Muntanya de Torelló, l'Ajuntament de Granollers, la Diputació de Barcelona, la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, la 12ª Primavera de Cinema de Muntanya. Pel·lícules documentals totes molt interessants. Les projeccions s'han fet a la Sala Francesc Tarafa, a 2/4 de 10 del vespre.

Dia 16 de maig - CALIDOSCOPI: MUNTANYES DEL MÓN, TROSSOS DE VIDA: Pako Crestas. Durada 60 minuts.

Presenta la Primavera i la pel·lícula en Carles Garcia, president de l'Agrupació.

Crònica de diversos viatges al voltant del món per practicar alpinisme, muntanyisme i travesies àrtiques. Veurem imatges de Serra Nevada, Alps, Atles marroquí, Aconcagua (als Andes de Mendoza), Volcans de Mèxic, Kirguizistan, Caucas, Patagònia, Himàlaia de Nepal, Lapònia i Mar Bàltic.

23 de maig – WHAT HAPPENED ON PAM ISLAND

Eliza Kubarska. Polònia. Durada: 63 minuts. Premi del Jurat 2011 del Festival de Cinema de Torelló.

Una parella de joves d'alpinistes polonesos, Eliza Kubarska i David Kaszlikowski, viatgen fins a Grenlàndia per escalar les vertiginoses parets dels penya-segats de Qaqarsuassi, només ac-

Il·la Sports, com ja fa uns quants anys també, va col·laborar oferint un obsequi als marxadors de la Matagalls-Granollers en passar per davant del seu establiment, al carrer de Joan Prim.

Val a dir que sense la inestimable col·laboració de tots aquells, ja siguin empreses o persones, que s'ofereixen d'una manera o d'una altra a ajudar, aquesta marxa no seria pas possible, per la qual cosa els donem les gràcies a tots i us convidem, marxadors i col·laboradors, a trobar-nos novament al 2013, el darrer diumenge de novembre, com sempre.

cessibles des del mar. La crònica de l'expedició, però, no és només el relat d'unes escalades de dificultat...

23 de maig – COLD

Anson Fogel i Cory Richards. USA. Durada: 19 minuts. Premi FEEC a la Millor Fotografia 2011 del Festival de cinema de Torelló

Durant els passats 26 anys, 16 expedicions havien intentat i fallat en l'ascensió d'un dels cims de 8.000 metres del Pakistan a l'hivern. Finalment, el 2 de febrer de 2011, Simone Moro, Denis Urubko i Cory Richards ho varen aconseguir. El darrer dels tres, Cory, va rodar amb una petita càmera tota l'ascensió, aportant el seu punt de vista personal, més enllà del vessant esportiu.

24 de maig – FINNMARKSLOPET'12
Per: Marçal Rocías. Catalunya. Durada: 30 minuts.

Múixing de llarga distància. En Marçal Rocías, de l'equip Kobalaq, ens explicarà les seves vivències a la Finnmarkslopet, la cursa de trineus més llarga d'Europa. 500 km per la tundra àrtica, a 200 km del Cap Nord. Un gran i llarg recorregut espectacular, solament amb l'ajuda del gossos, ens permetrà endinsar-nos a la immensitat blanca.

C Col·laboracions

L'ABÎME DE RABANEL

Va ser en el decurs de l'any 1889 quan Edouard-Alfred Martel, demostrant estar dotat d'una audàcia increïble, si tenim en compte els mitjans disponibles en aquella època, va dur a terme el primer descens a l'impressionant pou d'entrada d'aquesta cavitat. La realització d'aquesta exploració en la qual va invertir gairebé una setmana, representava el primer descens d'un gran pou a França. Dos anys més tard, Martel torna a baixar a l'avenc, explora la seva continuació i estima que la seva fondària total és de 212 m., que representava en aquells moments el rècord francès de profunditat.

El 1932 Robert de Joly reprèn l'exploració de la cavitat, redueix la seva cota màxima a 195 m., i aconsegueix escalar una xemeneia de quasi 30 m., situada a l'extrem de la sala que forma la base del gran pou. Aquesta sala serà batejada posteriorment amb el seu nom.

No és fins a l'any 1975, quan tres grups d'espeleòlegs francesos de Lodève aconsegueixen trobar la continuació a l'escalada duta a terme per Robert de Joly, que consisteix en una successió de petits ressals, un pou de 13 m., i dues grans sales magníficament decorades amb un desenvolupat procés reestructiu.

Avui hem hagut de matinar, però això no sap greu quan l'objectiu s'ho val. Són prop de les onze del matí quan deixem els cotxes a la sortida del llogarret de Coupiac (Hérault, França). El matí és calorós, i encara que l'aproximació no és gaire llarga, ens fa suar de valent. Quan arribem, tot i que ja veníem avisats, la gran boca de la cavitat, protegida per una tanca metàl·lica, arrenca de les nostres boques algun comentari de sorpresa. Ens canviem i ens equipem degudament, i comencem a baixar els primers 25 m. d'aquest pou d'accés, fins que fem peu en un

petit replà perfectament il·luminat per la llum de l'exterior, la qual cosa propicia que les parets de la part alta d'aquest gran pou, estiguin completament entapissades de molses i falgueres que li donen un aspecte estranyament feréstec. Aquí comença una relliscosa rampa cada cop més inclinada, que desemboca després d'un

desnivell de 20 m. en el darrer tram del pou, absolutament vertical i de 73 m., dels quals els darrers 55 són completament aeris i es baixen lluny de les parets, cada cop més nues de vegetació.

L'aterratge es realitza al capdamunt d'una rampa pedregosa per la qual baixem fins a la sala R. de Joly. Aquí comença la Galerie du Ruisseau que desemboca en el pou terminal de l'avenc que mesura 25 m. Des de la seva base es pot accedir a dues sales argiloses, on s'assoleix la cota més profunda de la cavitat situada a 185 m.

Si ens situem a la part més alta de la sala R. de Joly, podrem escalar la vertical descoberta

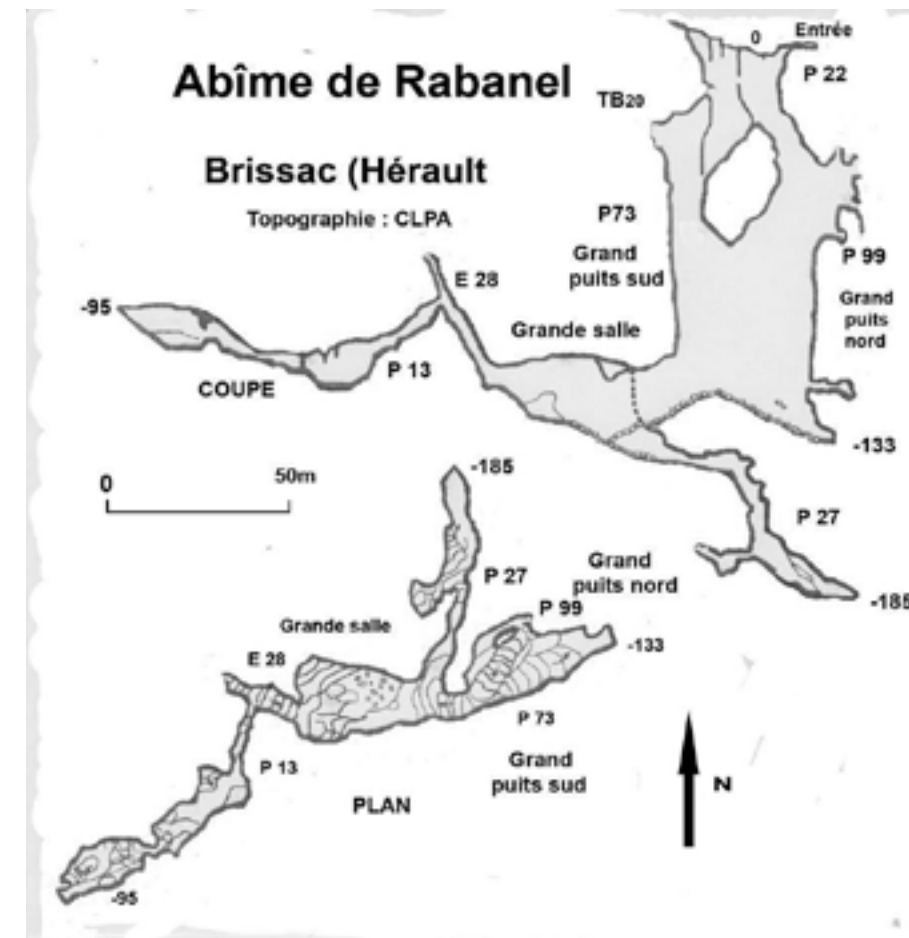
el 1932, i accedir a través d'un pas estret a una galeria inclinada, que comunica per mitjà d'una vertical de 13 m. Amb les dues sales amb les quals finalitza aquesta via. És sens dubte la part més bonica i, segons sembla, també la menys visitada de l'avenc. Hi podem trobar formacions litogèniques de tot tipus que guarneixen amb profusió aquests espais de l'Abîme de Rabanel. Ens hi encantem una bona estona, i aprofitem els nombrosos motius que ens ofereix l'entorn, per a disparar una vegada i un altre la càmera de fotografiar. Plans generals, detalls de qualsevol racó o d'aquella curiositat excèntrica, i com no la foto de grup per a la posteritat..

Com ja és habitual en les visites que efectuem a quest tipus de cavitats, el temps s'escola volant. Sembla que no fa gaire que hem entrat i ja és mitja tarda. Ens quedariem més temps aquí baix, però hem de començar a sortir. I a poc a poc comencem a refer el camí vers l'exterior.

Quan arribo a la base de la vertical d'entrada, alguns companys ja han començat a sortir, i mentre espero tenir la corda disponible, observo, millor dit admiro, aquest magnífic pou, i gairebé m'esgarrija pensar com devia ser el primer descens de Martel a les darreries del segle 19. Grosses cordes de cànem, escales amb travessers de fusta i d'altres equipaments absolutament rudimentaris...

LLIURE!!!, el crit del company que m'ha precedit en l'ascens, em torna la realitat i començo tranquil·lament la llarga pujada, recordant les

paraules de l'espeleòleg francès Pierre Minvielle, responent a Pierre Weitè, que presumia d'haver "vençut" a Rabanel en cinc hores l'any

1938. Deia Minvielle : " Rabanel no es venç: es baixa, s'admira i es respecta, perquè l'Abîme

de Rabanel és un avenc respectable".

Antoni Rocías

Esquí de Muntanya: Alta ruta dels Ecrins inacabada.

Aquesta ruta d'esquí de muntanya situada al massís dels Ecrins és molt espectacular i alpina. Son 6 dies molt complets que requereixen una bona condició física i bon nivell tècnic, tan d'esquí de muntanya com d'alpinisme. És un itinerari que passa pels cims més emblemàtics de la zona, com: La Meije, La GrandRuine, el pic NeigeCordier, la barre des Ecrins i la Dome de Neige dels Ecrins. Malauradament el mal temps ens va fer abandonar el quart dia, però segur que hi tornarem!!

Coll du Replat. Foto: Carles Garcia

Dissabte dia 31 de març de 2012
Granollers—Estació d'esquí de la Grave— Col de la Lauze(3.512) —Refuge de la Selle (2.673).

Sortim a les 6 del matí per arribar a l'estació d'esquí de la Grave-laMeije via Grenoble sobre les 2 de la tarda. Aprofitem per dinar i preparar l'equip. Hem d'anar a la idea per poder agafar els remuntadors que ens han de portar a la part culminant de l'estació abans que tanquin. De primer el telefèric ens porta a l'estació superior (Les Ruillans a 3.200 m.). En aquest punt, curiosament i segurament motivat pels constants canvis de la gelera, ens estira una retrat per portar-nos a peu de l'últim remuntador, el qual porta a leDôme de la Lauze a 3.558 m. Fem un petit descens fins el coll de la Lauze, per iniciar la fantàstica baixada fins al refugi de la Selle, (bé això és el que ens van vendre). La realitat és que la manca de neu va fer que els primers 350 metres els féssim a peu per un terrenys inestable i fangós de pedra, herba i terra, un petit calvari inesperat. Després varem aprofitar diferents zones de neu de poca qualitat, més

amagades al sol, per arribar fins el refugi amb

esquís. Els guardes ens confirmen que la manca de neu és general en tota la zona. Uff!, sortim del Pirineus amb poca neu i aquí veiem que

Croquis de la sortida

tenim el mateix problema.

Diumenge dia 1 d'abril de 2012
Refuge de la Selle (2.673) – Col du Replat (3.335) – Refuge de Chatelleret (2.232).

El guarda ens indica que hem de seguir una ruta diferent a la prevista per la manca de neu per poder arribar al col du Replat. Normalment

es franqueja en direcció nord-est guanyant alçada fins al peu del coll, així es poden evitar passant per sobre el seracs de la Gelera de la Selle.

Nosaltres hem de baixar a la vall, uns 100 metres, direcció est, per després remuntar fins l'inici de la pujada final del coll de la Selle al fons de la vall. En aquest punt, sobre els 2.900 metres, ens carreguem els esquís a l'esquena, ens posem els grampons per iniciar la pujada

Arribant al coll de la Casse Desert. Foto: Carles Garcia

direcció nord per la gelera de la Selle, al costat dels grans seracs, trobem un pas franc per superar-los. Sobre els 3.100 m. ens tornem a posar els esquís per arribar al Col du Replat, ara agafant direcció sud-est. Una vegada hem arribat a l'estret coll s'ha de baixar uns 50 metres desgrimpant per una canal rociosa de forta pendent, no hi ha prou neu per baixar amb esquís. On comença la neu formen una bona plataforma per tornar-nos a posar els esquís, ja que es converteix en una operació força delicada degut a la pendent. Tot seguit iniciem el descens en una neu bastant esquiable prenent direcció sud. Arribats al peu de la paret rocallosa de l'Aiguille de la Gandolière girem direcció est per acabar d'arribar fins el refugi de Châtailleret. Si mirem al nord tenim un espectacular vista de La Meije.

Dilluns dia 2 d'abril de 2012
Refuge de Chatelleret (2.232) – Col de la CasseDeserte (3.483) – RefugeAlpe de Villar d'Arene (2.077)

Etapa complicada i llarga. A primera hora del matí emprenem la marxa primer en direcció sud per agafar després direcció est seguint la vall del Pic Sud des Cavalles. A mitja pujada ens hem de posar el grampons, hi ha gel i els esquís rellisquen fent que sigui inestable i perillós. Anem remuntant ara per leGlacier de la Grande Ruine per anar a buscar el Col de la Casse-Deserte. Els últims 100 metres és una espècie d'escalada en roca, neu i glaç bastant insegura i delicada. La corda i una bona reunió es fa

imprescindible per acabar d'arribar al coll. El descens per l'altra vessant és imprescindible fer-ho en varis ràpels per arribar on hi ha la neu. Lloc on ens podem calçar els esquís per iniciar un llarg descens agafant direcció est fins a peu del Col des Neiges, tot seguit prenem direcció sud fins arribar a leGlacier de la Plate des Agneaux. Aquí seguim la direcció de la glacera, primer a est per després agafar direcció nord fins el Plan de Valfourche

acabem d'arribar al Plande l'Alpe, a sota de la Tete de l'Alpe es troba el refugi.

Dimarts dia 3 d'abril de 2012
RefugeAlpe de Villar d'Arene (2.077) - La Grave - Granollers

Les previsions meteorològiques es compleixen, el mal temps ha arribat. L'etapa d'avui havia de ser la més complicada i dura d'aquesta ruta. Fer-la en aquestes condicions, (nevant, boira baixa amb fred,) no és aconsellable. La previsió per als propers dies és igual de dolenta o pitjor que la d'avui. La decisió és clara, abandonem aquesta fantàstica ruta. Volem tornar quan hi hagi més neu.

Una vegada presa la decisió de marxar a casa, prenem direcció nord, nord-oest per la Vall Plan de l'Alpe, passem primer per l'estació meteorològica per arribar al pas de l'Anna Falque, on s'acaba la neu. Ara hem de caminar fins arribar el pàrquing on ens espera el taxi que ens portarà a l'estació d'esquí de la Grave on tenim el

nostre cotxe. Fem un petit àpat, tot seguit em-
prenem la marxa cap a Granollers per la ma-
teixa ruta de l'anada.

Dades Generals

Material

Individual: budrier - bagues – material necessari
per assegurar per geleres—claus de gel - piolet
- grampons - arva— pala - sonda
Col·lectiu: corda, pells de recanvi, ulleres de
recanvi, farmaciola

Refugis

Refuge de la Selle: <http://www.refugedelaselle.fr/>

Refuge de Chatelleret: [http://www.montagne-vir-
tuel.com/05/refuges/chatelleret/refuge.php](http://www.montagne-vir-
tuel.com/05/refuges/chatelleret/refuge.php)

RefugeAlpe de Villar d'Arene: [http://www.refugeal-
pearene.fr/](http://www.refugeal-
pearene.fr/)

Refuge des Ecrins:

<http://www.montagne-virtuel.com/05/refuges/ecrins/refuge.php>

Refuge Glacier Blanc:

<http://www.refuge-glacier-blanc.com/>

Adreces d'interès

<http://www.la-grave.com/winter/index.php>

<http://www.clubalpin.com>

<http://www.meteo.fr>

<http://www.viamichelin.es/>

Cartografia.

IGN - Carte de randonnée 3436 ET – Meije-Pelvoux
(Parc National des Écrins) – 1:25.000

Membres de la sortida

Biel Grau, Josep Viñeta i Toni Lopez de la UEC de
la Vall del Tenes.

Francesc Sánchez i Carles Garcia de l'Agrupació
Excursionista de Granollers.

Carles Garcia

Mossèn Jaume Oliveras 1912

Sabem que mossèn Oliveras l'any 1912 era a
Astúries, segons explica el seu biògraf Josep
Iglesias, i que féu l'ascensió a Peña Santa.
Però no n'esmenta cap detall, ni n'hem trobat
cap referència.

Sorprèn la poca informació publicada, aficionat
com era a donar conferències amb el comple-
ment de la projecció de transparències a
les entitats excursionistes o centres parro-
quials de Barcelona o la comarca que li ho
demanaven, o també publicar-ne una crò-
nica en els butlletins de diverses entitats
excursionistes amb les que havia tingut
contacte.

Actualment i gràcies a l'inventari del
seu fons fotogràfic, dipositat a la Funda-
ció Maurí de la Garriga, podem establir
aproximadament quina fou la ruta que
seguí aquell estiu, per les anotacions que
feu en les capsas dels positius fotogrà-
fics. Sabem que el recorregut va ser de
Bilbao a Villaviciosa, a Cangas de Onís,
a l'estany Enol i Posada, de Vegacerneja
a Reinosa. Aquest material consta d'unes
60 imatges en format estereoscòpic a punt
per visionar del qual enguany és el centenari i
en reproduïm algunes imatges.

Marcos Feliu del Club Esportiu de Navarra a la
seva obra “La conquesta del Pirineo” (1977) par-
la de les grans figures del pirineisme i esmenta

també a Mossèn Jaume Oliveras, i en referir-se
a les activitats de l'any 1912 a més del reco-
rregut abans esmentat per Astúries i els Picos
d'Europa, com aquell que res, diu que Mossèn
Oliveras aconsegueix el 1912 la primera na-
cional al Vallibierna (3067 m) i també diverses
ascensions pels Besiberris i la Maladeta de les
quals tampoc en dona gaires dades, suposem

Pas del Cavall i cim de Vallibierna. Foto: Fons Fundació Maurí

per la poca informació publicada.

Es estrany trobar-hi tan poques dades, ni del
recorregut seguit, ni la via d'ascensió, ni la data,
quan a més es tracta d'una primera ascensió
nacional, cas del Vallibierna. No n'hem trobat

cap referència ni en les diverses biografies pu-
blicades. Ni el mateix autor mossèn Oliveras en
fa cap crònica semblant a les que havia fet de
les seves ascensions als Encantats realitzades
el 1910 i 1911.

Marcos Feliu en canvi no se'n sorprèn, perquè
en fer el repàs de les diverses ascensions que
se li atribueixen en diu “Altres ascensions ro-
manen desconegudes per no haver-les dona-
des a conèixer. El 1913 donava documentades
conferències sobre ascensions des de la Vall
de Bohí, des de Bagnères de Luchon a la Mala-
deta i altres llocs que evidenciaven els seus
variats recorreguts piri-
nencs”.

Sobte en canvi com Mos-
sèn Oliveras s'esplaia
en un article publicat
uns anys després (maig
1932) a la revista “Mai
Enrera” butlletí del Club
Excursionista de Gràcia,
“Una experiència reeixi-
da” on explica detallada-
ment, com amb Narcís
Cuyàs i Joan Rigol ha-
vien realitzat una excur-
sió per les regions més
abruptes dels Pirineus,
portant una tenda a coll.
Cosa que ara ens sem-
blaria del tot normal, però
que en aquells anys (1915) el resultat fou que
anaven carregats amb 30 Kg. de la tenda, més
70 Kg. de la resta de material i queviures. Va
caldre llogar dos homes a Espui que juntament
amb ells tres es repartissin el centenar de qui-
los del total de l'equipatge. Per aquesta cròni-
ca sabem que van temptejar el Besiberri Nord,
però creient que la cresta seria practicable, va-
ren emprendre l'escalada massa a la dreta del
cim principal, per una canal que els va semblar
accessible, però que es trobaren el pas barrat
a 200 metres del cim.

Agustí Jolis a l'article “L'Aneto ha perdut un
altre dels seus homes” concretant la persona-
litat de mossèn Oliveras, explica que l'agost
de 1941 se'l va trobar passejant per Canfranc.
Aquella casualitat li va reportar una bona es-
tona d'agradable conversa, i que li va explicar
diverses anècdotes. Això li va fer veure que úni-

cament per les publicacions sols es podia intuir
una petita part de la seva personalitat. Allà re-
lata que aquell intent del Besiberri Nord es va
frustrar a pocs metres del cim per la insistèn-
cia dels seus companys que li suplicaren que
abandonés davant les creixents dificultats.
Sembla ser que en aquella ocasió no s'entossudí
com acostumava a fer habitualment i tornà en-
rere amb els seus companys.

Així el Bessiberri Nord no fou assolit per mos-
sèn Oliveras i els seus companys, sinó que la
primera nacional es va fer l'any següent per Jo-
sep M. Soler i Coll, els germans Ramir i Isidre
Puig amb el guia de Be-
nasc Daniel Mora.

En una entrevista que li
feren ja gran, l'any 1952
li preguntaren de què li
venia l'afició a la mun-
tanya? - De molt lluny,
del segle passat, és una
història llarga, li diré: a la
meva família... bé, vaig
tenir tres germans que
varen morir joves, per
malaltia. Vaig sentir dir
que la persona que viu
a l'aire lliure no emmalal-
teix, o bé si està malalt,
es cura ràpidament.

Així doncs a vostè li donà per
la muntanya? - Sí, i ho vaig
encertar, em vaig fer fort com un roure, i en-
cara em dura. Recordo que l'any 1901 vaig
anar caminant de Barcelona fins a Lurdes, per
la muntanya, travessant la serralada pirinenca.
La muntanya és salut, cregui'm.

Als seus darrers anys, va morir l'any 1957, ja va
poder veure la innovació dels materials usats
en el món excursionista, i com els acampadors
utilitzaven tendes cada cop més lleugeres, que
pesaven poc i feien de fàcil transportar. Aleshores
recordava amb certa enyorança, la pesada
tenda que anys enrere havia constituït la base
de la seva excursió-travessia que hem esmen-
tat, i tot movent el cap amb resignació deia: Ara
les tendes ja no pesen, allò que pesen són els
anys!”

Josep Castells i Gironès

Miquel Oliveras Brossa. Foto: Fons Fundació Maurí

A prop del sol

Son les 11 de la nit al refugi Hermanos Carrel, a 4.800m d'alçada, i acaba de sonar el despertador. Fa només 5 hores que ens vam ficar al sac i entre el fred i els nervis no he pogut dormir gens ni mica. Ara mateix tinc la sensació que estem al lloc equivocat i sobre tot, a l'hora equivocada. Però aquí estem, decidits a pujar al Chimborazo i els seus 6.310m.

Fa gairebé dues setmanes que el Carles i jo estem a l'Equador i des del primer dia que ens volen treure del cap pujar aquesta muntanya. Diuen que està perillosa, que no és el millor moment per intentar fer cim, que hi ha massa gel.

Si més no, ho intentarem, per això hem vingut fins aquí.

En aquesta aventura, per dir-ho d'alguna manera, ens acompanya en Jorge. Ell serà el nostre guia i només ha posat una condició: Pujarem per l'aresta occidental. No vol pujar per la ruta normal, encara que sigui més directa i molt més curta. La caiguda de pedres és constant a causa del desglaç.

Doncs allà anem, caminant en la foscor! Per terreny pla i en direcció nord-nord-est arribem a la base de l'aresta. Aquí ja es comença a intuir un camí entre les roques i les fites, i comencem a guanyar alçada. El camí és llarg fins arribar a la base del Castillo, on l'aresta queda interrompuda per aquesta formació rocosa que forma una paret vertical a mà esquerra i terreny amb pedra solta als peus.

Si teníem por de trobar-nos gel, aquí el tenim! Tot és pedra i gel, ens hem d'encordar i avancem lentament un per un a tocar de la paret, això ja comença a complicar-se. Sort que és fosc i així no podem apreciar la caiguda que tenim just a sota. Hem trigat molt més del que ens esperàvem.

Bé, sembla que haurem de buscar una ruta alternativa per baixar, perquè tornar a passar pel Castillo no és gaire segur, i menys de baixada.

Seguim caminant, ara per la glacera, fins arribar a 5.600m i anirem cap a l'esquerra per tornar a agafar l'aresta. En aquest punt és on conflueixen les dues rutes, la normal i la nostra. En teoria, és aquest el lloc més delicat i exposat del trajecte, però després del que ja hem passat, no tenim gaires problemes. Col·loquem un cargol de gel, fem un petit flanqueig cap a l'esquerra i arribem a una zona molt més tranquil·la. Ja

foto: Mireia Núñez

està, espero que no hi hagi més sorpreses. No portem ni la meitat de la pujada i fa estona que penso en donar la volta, tornar enrere, deixar-ho córrer. No tindrem èxit. Tot i així segueixo caminant esperant que el Carles digui: fins aquí hem arribat, però no ho dirà pas, ja ho sé.

Encara que sigui fosc, es comença a intuir el relleu de la muntanya i fem una ullada al camí que portem fet i al camí que encara ens falta. Uns llums més amunt ens criden l'atenció. Sembla que baixa gent, potser es fan enrere? Els observarem una mica, així aprofitarem per descansar, sempre s'ha de tenir una bona excusa per descansar. Sembla que tornen a pujar, així que nosaltres també.

El pendent és constant, constant, constant. No hi ha cap punt on poder relaxar-te i es fa molt pesat. Fins que arribem al punt on havíem vist els llums. Aquí ens aturem quan en Jorge diu: Grietas.

Davant nostre hi ha una zona d'esquerdes molt

grans, serà impossible creuar-les, així que hem de rodejar-les. Per fer-ho haurem de baixar. Només una mica, espero. Perquè perdre alçada sempre m'ha tocat una mica la moral, i ara mateix, més. En resseguim una de les més grans fins arribar al final, ens assegurem, passem a l'altra banda i cap a una altra.

Ha passat gairebé mitja hora i, ara si, ja podem mirar amunt. Sembla que ja ho tenim!

Només ens separa del nostre objectiu una llarga pujada d'uns 50° o 55° per un llarg camí fre-

foto: Mireia Núñez

sat. El camí te una fondària de mig metre, com a mínim, sembla que algú amb una pala i molta paciència, l'hagués cavat per entre les esquerdes. No tenim dubtes, res no ens pot allunyar de fer cim. Espero no tenir més sorpreses.

Caminem entre la impaciència i l'emoció del cim, i es fa llarg, molt llarg.

Hem arribat! Som al Veintimilla, 6.270m, més a prop del sol que mai!

Estic emocionada, commocionada, no ho sé. No fa falta dir res, ho hem aconseguit!

L'esforç ha valgut la pena. Farem unes fotos, una abraçada i cap avall.

La cota màxima queda a només 800 metres, però aquesta vegada no podrà ser. Ens hem de conformar, hem de baixar, ja fa estona que el temps ens avisa que s'apropa una tempesta. Així que comencem a baixar per la mateixa ruta, fins arribar als núvols de tempesta. Comença a nevar i la boira no ens deixa veure més de dos metres enllà. Seguim baixant pel camí fresat fins arribar a les esquerdes. Tot i que l'altre grup que ha pujat avui ens ha explicat com passar una de les esquerdes més grans sense haver de baixar, la boira no ens

ha deixat veure el camí. Així que tornarem a fer la mateixa operació que fa una estona, amb l'afegit que fa fred, neva i no veiem res. Buf! Quines ganes que tinc d'arribar.

Continua nevant i la boira segueix sense deixar-nos. Començarem a anar cap la dreta, per evitar passar pel Castillo. Baixem i seguim baixant, fins que deixem enrere els núvols i la glacera. Ara que tenim visibilitat, veiem que ens hem passat el camí. Ara..., no ho sé, hem anat

massa a la dreta. En Jorge creu que podem baixar per un altre lloc però el terreny és de roca i pedra descomposta. Aquí estem, a punt de desgrimpant una mena de paret on tot cau a sota dels nostres peus. Amb l'ajuda d'una corda baixem un per un, i ens esperem en un lloc segur per evitar un cop de roc. A partir d'aquí, el terreny sembla pla i sense sorpreses. Ja estic cansada de tantes sorpreses.

Només queda arribar al refugi, ha de ser a prop perquè

estem a la mateixa alçada. Portem hores caminant, he perdut la noció del temps, i el refugi no arriba. La llum del sol s'esmoreeix i nosaltres seguim caminant. Ja fa estona que no esperem trobar el refugi darrera d'un turó o al final d'una vall. I allà és! Amb el Franklin i els guardes esperant-nos a la porta.

Crec que després de tot, no ha estat gens malament. Ha estat una gran experiència.

Ens emportem un gran record de les muntanyes de l'Equador i de la gent de la Sierra.

Mai tornarem a estar tan a prop del sol.

El viatge continua,...

Per poder pujar al Chimborazo, 6.270 m, primer vam anar a:

Pasochoa, 4.200m
Rucu Pichincha, 4.696m
Corazón, 4.791m
Iliniza N, 5.126m
Cotopaxi, 5.897m

Mireia Núñez

LA CORDILLERA REAL DELS ANDES BOLIVIANOS

La gran serralada dels Andes voreja, a través de 8.500 quilòmetres, tota la costa occidental d'Amèrica del Sud i forma una barrera continuada, amb una línia mitjana d'altitud que sobrepassa els 3.500 metres i una munió de cims que superen els cinc mil i els sis mil metres. En un indret d'aquesta gran serralada hi ha la, ben coneguda, Cordillera Real la qual, amb els seus 180 quilòmetres de longitud i uns quants cims que superen els sis mil metres aporten una part molt important d'aigua al riu Amazones. Als seus peus hi trobem el llac Titicaca que, juntament amb la Cordillera, ocupen un espai destacat en la mitologia del poble aimara el qual conserva una llengua precolombina encara viva.

Ja fa uns quants anys, amb uns muntanyencs, de la UEC de la Vall del Tennes havíem previst viatjar a Bolívia amb la ferma intenció d'intentar assolir alguns cims emblemàtics d'aquesta esmentada Cordillera Real però finalment no va poder ser. Ara, uns deu anys després, en un dit i fet, m'he apuntat a una travessa que organitza l'agència basca Banoa en la qual, bo i travessant colls i valls passarem pel davant i pels peus dels cims més importants i emblemàtics d'aquesta espectacular i majestuosa serralada. Abans però, per aclimatar-nos una mica a l'alçada varem anar uns dies al llac Titicaca per fer-hi algunes interessants excursions. Varem visitar les illes de Kalahuta, la de Pariti, la del Sol, i la de La Luna. Totes fantàstiques! En cada una d'elles varem fer-hi caminades i visites arqueològiques molt interessants.

Una vegada feta l'acclimatació a La Paz i a les esmentades illes del Titicaca, ens desplaçem ja cap a la Cordillera fins el poble de Sorata a 2.700 metres d'alçada al peu del majestuós Illampu. En una senzilla casa d'aquest bonic poble sopem i passem la nit per l'endemà sortir, a peu, del poble mateix.

1/ Sorata-Laguna Chilata. (6-7 hores).

Sortim al matí després de trobar-nos amb els mulers i les mules que han de traslladar el nostre equipatge durant els primers dies - cal canviar de mulers a cada sector diferent per donar feina a la gent de cada comunitat i així ens permetin passar pels territoris-. Al cap d'unes 7 hores de caminar i 1.500 metres de desnivell, arribem a la laguna Chilata a 4.200 metres de desnivell. El lloc és molt bonic. Les geleres de l'Illampu es deixen caure sobre el llac. Acampem aquí a la vora del llac.

2/ Laguna Chilata-Laguna Glaciar-Campo Benado. (5-6 hores).

Sortim al matí per pujar fins a la laguna Gla-

Cim del Nevado Acohuama i Laguna Chilata. Foto: Joan Mundet

ciar a 5.080 metres que deu el seu nom a que la gelera cau, a plom, a sobre de les seves aigües. Des d'aquest idíl·lic indret albirem una magnífica panoràmica sobre el llac Titicaca, la vall de Sorata i els Andes. A la tarda davallarem fins a un lloc anomenat Campo Venado a 4.300 metres. Dormim allà.

3/ Campo Benado-Mina Susana-Campo Lojena. (7-8 hores).

Des de Campo Venado ens enfilarem fins a un coll per davallar seguidament fins el fons d'una vall on hi trobem la mina Susana, ja abandonada, en la qual, però, encara hi ha algunes per-

sones treballant pel seu compte. Seguim fins a Campo Lojena a uns 4.300 metres. Avui hem tingut un dia molt ennuvolat i amb poca visibilitat i el camí, més ben dit el pas, era per un lloc molt perdedor. Sort que els mulers s'ho coneixen millor que el guia. Passem la nit aquí.

4/ Campo Lojena-Laguna San Francisco. (7-8 hores).

Avui caminarem flanquejant una carena per anar a pujar fins al Paso de Chotonloa situat a 4.850 metres. Després d'una bona parada per contemplar el grandios paisatge que ens envolta empenem la davallada cap a la vall de la laguna de San Francisco. La vista dels glacials és espectacular. Acampem al costat del llac a 4.520 metres.

5) Laguna San Francisco-Laguna Chojna Quta. (7-8 hores).

Comencem l'etapa d'avui pujant a un coll situat a 4.920 metres. Allà se'ns apareix majestuós

Nevado Condoriri. Foto: Joan Mundet

l'Ancohum i quedem envoltats de glacials majestuosos però en franca regressió. Davallem cap a l'altre cantó fins a 4.870 metres per tornar a pujar cap a un altre coll a 4.980 metres per saltar a l'altra banda fins a la vall de la laguna Kacha. Continuem baixant per la vall fins a les solitàries lagunes Carrizal i ChojnaQuta (verd en la llengua aimara) al peu del Paso Calzada. Un idíl·lic indret per acampar.

6) Laguna ChojnaQuta-Laguna Carrizal-Laguna QuistañaQuta. (4-5 hores).

Pugem al Paso Calzada (4.750 metres) per poder contemplar els dos llacs, des de dalt, per

retornar a la vall i anar, ara sí, cap a la laguna Kacha. Seguidament pujarem fins a un pas a 5.100 metres. Després baixem cap a l'altra vall fins a la laguna JistañaQuta a 4.560 metres per passar-hi la nit. En aquest llac hi ha ànecs.

7) Laguna JistañaQuta-Laguna Chiscacalliuni. (7-8 hores).

Comencem a pujar en franc flanqueig fins a un petit llac que sembla talment incrustat en un cràter de volcà (4.700 metres). El camí continua sense grans desnivells mentre podem veure l'altiplà i el llac Titicaca al fons fins que arribem a un port a 4.930 metres. Passem a l'altre cantó i travessem la vall en lleuger descens fins a 4.580 metres i tornem a pujar fins a un altre pas a 4.985 metres. Ens mantenim a la mateixa alçada fins a un segon pas una mica escarpadet situat a 5.000 metres. Una baixada força dreta fins a una petita vall, ens mena fins la laguna Chiscalluni a 4.820 metres habitada per les "huallatas" (oques andines) És impressionant l'arribada al llac.

8) Laguna Chiscacalliuni-Rio Chacha Kumani-Rio Purani. (6-7 hores).

Comencem a caminar tot fent un flanqueig fins a arribar a la bonica vall de Chacha Cumani. Continuem per l'altre cantó de la vall fins a assolir un port situat a 5.000 metres d'alçada. Mentre pugem i evidentment des de dalt del port gaudim d'unes magnífiques

vistes sobre la gelera Chachakumani. Tot seguit comencem el descens cap a la vall de Purani i en el bell mig de la vall muntem les tendes a una alçada de 4.750 metres. L'indret és fantàstic!

9) Riu Pura Purani-Laguna WaraWarani-Kunu Pampa (7-8 hores).

Pugem bo i flanquejant la muntanya, per superar tres colls, un darrere de l'altre a 4.850 el més alt, per fer tot seguit, el descens cap al riu Jalawaya fins a l'alçada de 4.480 i tornem a pujar ara cap a la vall de Wara Warani (4.620 metres) bo i seguint el curs del riu. Tot seguit

pujarem per aquesta vall fins al final a 4.700. Podem veure els cims del Wara Warani i el Junca. En aquest punt, grimpem per una barreja de roques dalt de la qual hi ha el llac Wara Warani a 4.930 metres. La gelera cau a sobre les aigües d'un blau turquesa intens. Aquest racó de món és d'una bellesa exultant. Pugem una mica més fins a un coll (5.050 metres) des del qual podem contemplar el llac Kunu Pampa. Tornarem a baixar a la vall per acampar al peu del glacial Kunu Pampa a 4.580 metres.

10) Kunu Pampa-Laguna Khotia-Laguna Ajwani (8-9 hores).

Pugem fins al Paso Minchinjust a 5.000 metres d'alçada abans de davallar cap a la laguna Khotia (4.450 metres). Tot seguit pugem al Paso Contador a 4.760 metres. Seguim cap a la laguna Surakhota (4.450 metres) bo i travessant un terreny amb aiguamolls. Després la laguna Khotia i la laguna Ajwani (llac dels ocells) a 4.720 metres a la vora de la qual passarem la nit.

11) Laguna Ajwani-Laguna Jurickhota (5 i 6 hores).

Comencem fent un flanqueig ascendent fins arribar al primer coll del dia d'avui, el Paso Milluni a 4.920 metres des del qual ens enfilem, una mica més, fins al cim del Cerro Milluni a 5.003 metres. Des de dalt veiem l'Huayna Potosí al davant, i a la dreta i a l'esquerra el Cerro Tujo, el Cerro Wawanagui i el Cerro Ventanani. Tornem al coll per seguir cap a l'altre cantó fins a la laguna Sistaña (4.660 metres) un altre racó paradisiac. Després ens cal superar un altre coll, el Paso Janchallani a 4.990 metres, abans de baixar al lloc d'acampada d'avui l'esplèndida laguna Jurikhota a 4.720 metres.

12) Laguna Jurikhota-Laguna Congelada-Paso Austria-Pico Austria (5.300 metres)-Paso Austria-Laguna Chiarkhota (6-7 hores). Al matí, des del llac, enfilem una pujada, força dreta, on cal grimpar una miqueta, fins que, poc a poc, arribem a la petita laguna Congelada sobre la qual cauen dues geleres. Aquesta meravella està situada a 4.900 metres al peu mateix de l'impressionant i bellíssim Condoriri (5.650 metres). Després acabem de pujar fins al Paso Austria (5.120 metres). Abans d'arribar-

hi ens enfilem, a l'esquerra, per un pendent força dret però fàcil fins a assolir el cim del Pico Austria de 5.300 metres. Des de dalt, la vista sobre el Condoriri, el Pequeño Alpamayo, i un bon tros de la Cordillera Real és fantàstica. Després de romandre una bona estona dalt del cim molt contents i celebrant que, ja gairebé, hem acabat aquesta impressionant, singular i fantàstica travessa davallarem cap al Paso Austria i d'allí baixem cap a l'altra banda fins a la laguna Chiarkhota a 4.670 metres on muntem el campament.

13) Laguna Chiarkhota-Laguna Wichu Khota-Tuni.

Deixem enrere el Condoriri i comencem a pujar fins a sota l'Aguja Negra i fins el Paso Jallayko (5.025 metres) des d'on podem veure, al davant mateix l'Aguja Negra, Gistaña, Tiquimani i l'Huayna Potosí en primer terme. Davallarem per la bonica i encaixonada vall de Gistaña per remuntar després fins el Paso Tillipata (5.000 metres). L'espectacle d'una munió de llacs recompensa la nostra darrera pujada. Baixem fins a la laguna Wichu Khota per finalitzar aquesta fantàstica, bellíssima i inoblidable travessa en el petit, bonic i solitari poblet de l'altiplà de Tuni final de la nostra potent travessa. Fem un dinar en el poble per acomiadar-nos de tothom i quan acabem, una furgoneta ens porta fins a La Paz.

Els dies següents visitarem La Paz i jo m'escapo un dia, en autobús, a visitar les impressionants ruïnes arqueològiques de Tiwanaku. Valen la pena!

Ha estat, en conjunt, un viatge fantàstic!

El grup va estar format per: Mariona Orfila(guia), Luis-Miguel Sancho, Marta Vilalta, Anna Oliveras, Ester Alvénez, Pilar Rascón, Ion Berasategui, Juan-José-Martínez, Anna Cabanes, Myryam Claret, Marta Andreu, Antoni Pérez, Alberto Zapico, Dolors Jovell, Jon Lasa i Joan Mundet.

Bibliografia consultada:

La Cordillera Real de Los Andes.
Autor: Alain Mesili.
Editorial: Los amigos del libro.
Trek de la Cordillera Real.fitxa tècnica de l'agència Banoa (la qual gairebé he copiat).

Joan Mundet Bellavista

Secció d'Espeleologia - GIEG

50é Aniversari GEIG

Quan ara fa 50 anys Miquel Llach, Antoni Pagès, Joan Antoni Gómez Canela i Joan Maymó van iniciar, amb més entusiasme que mitjans, la pràctica de l'espeleologia en el si de l'Agrupació Excursionista de Granollers, segurament poc s'imaginaven que estaven sembrant una llavor que havia de donar com a fruit una "cosa" tan important per a l'Agrupació i, gosaríem dir també, per a la ciutat com el GIEG.

Som uns afortunats. Durant aquest mig segle d'història molts companys amb el seu treball i la seva dedicació, han fet possible que la nostra secció hagi sigut, i sigui avui, un dels grups més nombrosos i actius del país, que ha aconseguit importants èxits, que han tingut un gran ressò en el món espeleològic. Però sobretot som afortunats perquè l'espeleologia, com el descens de barrancs, són activitats d'equip on passes llargues hores en estreta convivència amb el company, gaudint amb ell però també

confiant en ell i, per què no dir-ho, en alguna ocasió depenent d'ell. Potser és per això que amb el temps, de vegades, aquest company esdevé amic. I això no té preu.

Aquests primers cinquanta anys de vida, tot i que amb alts i baixos, han estat consagrats a dur a terme una activitat ininterrompuda dedicada a l'exploració i al coneixement del món subterrani, al descens de barrancs i, també, a la formació de nous espeleòlegs.

Tant de bo que l'entusiasme que en el seu dia van demostrar els fundadors de la nostra secció, ens hagi estat transmès al llarg del temps i ens ajudi a continuar fent camí durant molts i molts anys.

Gràcies per acompanyar-nos.

Toni Rocías

ELS INICIS DEL GIEG

M'han demanat que parli sobre la fundació i els inicis del GIEG. Recordo que no van ser fàcils, però érem joves, amb energia i passió pel món de l'espeleologia, cosa que ens va permetre no desanimar-nos malgrat totes les dificultats que es van anar presentant al principi, per manca de material i de mitjans de transport.

Abans de començar la història del GIEG vull fer un homenatge als amics que ja no són amb nosaltres i que tant van ajudar a que el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers hagi estat una realitat. A tots ells, moltes gràcies.

Tot va començar amb un curset organitzat pel ERE (Equip de Recerques Espeleològiques) de Barcelona, on vam participar al desembre de 1961. Les classes teòriques s'efectuaven entre setmana a Barcelona, i tinc un especial record d'aquells vespres, perquè en Joan Maymó i jo anàvem fins a Barcelona amb la seva moto Lambretta. Va estar un miracle que no agafésim una pulmonia. Les pràctiques es feien els diumenges i hi participàvem en Joan Maymó, n'Antoni Pagès, en Miquel Llach i jo. També s'hi va unir com a acompanyant la Pilar Domènech. Les sortides tenien lloc per l'Ordal, el Garraf, Sant Llorenç del Munt i Esplugues de Francolí,

on es va dur a terme el càlcul del recorregut del riu Francolí, que passa per sota del poble. Recordo que fou bastant difícil, ja que el procediment de càlcul era molt nou per a nosaltres. Un cop acabat el curset ens agregàrem a les sortides organitzades per altres grups, per exemple un cim amb una caiguda lliure de 100 m, on un dels components va batre el rècord de baixada amb electron.

A mesura que passava el temps ens anàvem fem amb el nostre equip personal, com ara casc, mosquetons, bragues, llum de carbur, lot, etc.. Fins que un dia vam sol·licitar a la junta de l'Agrupació Excursionista de Granollers crear oficialment la secció d'espeleologia, per no haver de dependre d'altres clubs. No fou fàcil, ja que a una part de la Junta no els feia gràcia la proposta de crear una nova secció. Un dels membres ens digué que el que preteníem era un caprici i que segurament abandonaríem com havien fet altres seccions. Però els vam aconseguir convèncer, i gràcies a allò ja fa 50 anys de la formació del GIEG.

Al cap de poc vam comprar un electron de 25 m. La compra es va poder efectuar amb un préstec que va fer l'AEG a la secció d'espeleo. El mateix succeí amb el perlon de 30 m, ja que

fins aleshores utilitzàvem cordes de l'agrupació gruixudes i pesants.

Durant molt de temps, a cada sortida hi havia cares noves, era la novetat. Ens va ser difícil fer-los entendre què és el treball en equip, explorar quelcom ja explorat, buscar vida amb un llum deficient, intentar fer fotos amb les nostres càmeres que no eren prou apropiades, i el fet de sortir-ne bruts i plens de fang, cosa que va fer que molts acabessin per desistir.

Fou una gran sort comptar amb l'amistat d'en Pere Font i n'Emili Ramon, els quals amb el seu coneixement del terreny i les seves sortides de prospecció arqueològica ens ajudaren molt, i més si tenim en compte que ens hi deixaven incorporar. Sempre que s'assabentaven d'alguna cosa, ens ho comunicaven o ens hi acompanyaven.

El grup dels Escoltes em va demanar que participés com a monitor en unes pràctiques de ràpel i escalada. Fou allà on vaig entrar en con-

50 anys, aviat és dit!

Aquest any per a celebrar-ho hem intentat donar a conèixer l'activitat que fem, donant l'oportunitat als antics membres, amics, simpatitzants i tots aquells amb una mica d'inquietud de practicar-la i de retrobar-nos en diferents espais. També hem intentat de recollir, documentar i arxivar (això darrer encara estem a mitges), informació del màxim d'activitats i de les persones que hi han participat al llarg d'aquestes dècades. Sempre és una tasca difícil. I més tenint en compte que pel GIEG hi han passat més de 500 persones.

Al llarg d'aquests anys hi han hagut moltes anècdotes, un munt de vivències i experiències de tot tipus. Hem creat vincles d'amistat, s'han format parelles i també se'n han trencat... I amb tot això fins i tot hem tingut temps de practicar espeleologia i el descens d'engorjats. Alguns dels qui varen formar part durant la primera meitat de "vida", varen tenir l'oportunitat de treballar en diferents recerques arqueològiques i en l'exploració del Serrat del Vent. Fins i tot en les primeres descobertes de l'avenc de la Bargadera. I els que hi hem estat durant la segona part, hem pogut baixar a més de 1.000 metres de profunditat, continuar amb els treballs a la Vall d'Aran on en el Sistema Bargadera s'ha aconseguit explorar la cavitat més profunda de Catalunya, 571 metres de fondària. I hem pogut "descobrir" les interioritats dels barrancs més profunds d'arreu.

tacte amb en Jordi Requena, amb qui vaig fer amistat, i a través d'ell vam aconseguir atraure el seu grup. En ser aquest grup més gran, es va poder organitzar pràctiques en el Sot del Bac, sortides a coves accessibles properes, i excursions en autocar a la cova del Manel, a la cova del Salnitre, de Collbató i a Montserrat.

Va ser per aquella època que en Jordi Safon ens parlà d'unes coves a Bigues. Ens vam posar en contacte amb en Pere Font i n'Emili Ramon, i allò va ser l'arrencada definitiva del GIEG.

Al 1967 vaig començar a apartar-me d'aquelles activitats. Al 1969 em vaig casar i els meus passos es dirigiren cap a una altra direcció, sense deixar del tot els treballs d'arqueologia.

Joan Antoni Gómez Canela, cofundador GIEG

No s'acaba aquí, una part molt important del GIEG és la formació. Durant aquests anys i especialment a partir de 1986, es vénen realitzant cursets ininterrompudament d'espeleologia i des de 1996 de descens d'engorjats. La formació ha estat un dels motors i és un dels pilars més importants del GIEG. Fruit d'això han arribat a passar moltes persones i alguna que altra encara en formem part.

No a nomenaré activitats, ni persones, que al llarg d'aquests anys hagin estat rellevants. Per què, què té més importància, baixar 1.000 metres, amb els mitjans, els recursos i el col·lectiu de gent que som ara, o baixar 100 metres amb els mitjans de fa 50 anys? No vull pensar què passaria si avui en dia tinguéssim que agafar el tren de matinada, parar a Castelldefels, caminar dues hores de pujada carregats com mules, cercar un avenc de 50 metres, baixar-lo dues persones, mentre els altres quatre ajuden amb la logística, tornar a recollir, caminar les dues hores de baixada, agafar el tren i cap a casa que ja es fa fosc Potser no en quedàriem cap!

El passat ens ha donat unes vivències, formació i una experiència que ens han de servir per a afrontar els reptes del futur. Si algú em demanes d'aquestes 500 persones que han passat pel GIEG, quants han arribat a ser espeleòlegs de "veritat"? no sabia que dir. Si cap, o tots 500. En les diverses expedicions, exploracions,

cursos, sortides, ... m'he donat compte de dues coses. La primera, és la importància de l'equip, la gent, els companys, ... Un curs no té èxit, si després no hi ha una persona que t'acompanya, et porta a diferents indrets, ... en resum t'ajuda a apassionar-te per l'espeleologia. Una expedició, una exploració, no tenen èxit si darrera no hi ha un grup de gent encarregant-se de la intendència, la logística, ... però especialment de donar suport, ànims, recolzament ...

I la segona: que tot és efímer. Avui i som i demà? Estem en un moment òptim: tenim un potencial que és el millor de la història, la nostra gent, també tenim recursos, tècnica,

LA CELEBRACIÓ DEL 50è ANIVERSARI

L'any 2012, per als membres del GIEG, ha estat l'any del 50è aniversari.

Ja feia anys que en parlàvem i uns i altres havíem pensat diferents activitats per fer. Aquestes eren per aconseguir els següents objectius: donar a conèixer el GIEG i l'activitat que fem, recollir informació i dades històriques de la primera meitat de segle de la secció i finalment, i no hi podien faltar, les ganes de celebrar-ho, passar-ho bé i, sobretot, retrobar-nos amb aquelles persones que havien estat al club. Volia ser i ha estat un punt de trobada.

Les activitats plantejades inicialment es van anar concretant en les següents:

Vam començar amb un concurs de logos que identifiqués tot el que estava relacionat amb el cinquantè aniversari. Pels voltants de Nadal de 2011 vam fer algunes parades per donar a conèixer la secció i vendre els diferents productes que ens servien com a "extrajobs".

Es va publicar un bloc per tal de donar a conèixer les activitats que aniríem fent.

Les activitats pròpiament de celebració van començar el dia 22 de febrer amb un acte que era el tret de sortida, ens va sorprendre que totes les cadires de la sala d'actes de l'Agrupació estiguessin plenes de persones que estem o hem estat a la secció i membres d'altres seccions que ens van voler acompanyar.

El diumenge següent, el dia que feia els cinquanta anys, ens en vam anar unes setanta persones a la Fou de Bor, cavitat molt significativa pels membres del GIEG ja que fa uns anys hi havien estat investigant. Quina manera hi ha millor de celebrar els 50 anys d'un grup

APROFITEM-HO!!!

Dues ratlles més, una per a agrair a tothom que ha col·laborat durant els actes del 50è Aniversari i perquè no, durant els 50 anys de vida del GIEG, tot l'esforç, l'empenta i l'empremta que han deixat. I l'altre un recordatori pels companys que malauradament ja només ens poden acompanyar en el record.

Toni Pueyo
President del GIEG

espeleològic que fent espeleologia? Després vam anar al refugi de la Molina a fer un dinar d'aniversari en el que no hi podia faltar el pastís!!!

Durant els mesos següents, es van fer sortides de portes obertes tant d'espeleologia com de barrancs per tal de donar a conèixer l'activitat; una d'elles va ser una sortida familiar d'espeleologia. La majoria de les persones que hi van participar en van gaudir molt i s'ho van passar molt bé. També, en la mateixa línia, es van fer els cursos d'iniciació a l'espeleologia i al descens de barrancs i engorjats.

Es va treballar la possibilitat d'anar a Itàlia es tractava d'anar 1000 m sota terra i poder fer barrancs substancialment diferents dels que podem fer per aquí. Vam gaudir de la visita d'espeleòlegs italians amb qui vam poder intercanviar informació,... Finalment no es va realitzar la sortida però va servir per a la millora de la nostra pràctica espeleològica.

La tardor va ser intensa i gratificant. Vam començar amb una presentació de les activitats que es farien durant aquells dies a la que vam gaudir de la presència dels presidents del Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, Toni Pueyo, de l'Agrupació Excursionista de Granollers, Carles García i de la Federació Catalana d'Espeleologia, Hilari Moreno i l'alcalde de la ciutat, Josep Mayoral. Aquell dia també vam inaugurar la petita exposició GIEG 50 anys.

Durant el mes de novembre vam anar alternant les projeccions de cinema amb jornades tècniques per a la millora de la pràctica de l'espeleologia i el descens de barrancs. Les jor-

nades tècniques van estar molt ben preparades per membres del GIEG i van ser satisfactòries per als participants. La d'iniciació a la fotografia espeleològica va ser dinamitzada pel reconegut fotògraf espeleològic Víctor Ferrer.

Les persones que a la seva època van estar investigant la cova del Serrat del Vent van poder-la anar a visitar acompanyats de membres actuals del GIEG.

Vam acabar les activitats de l'any el dia 2 de desembre amb el XXè Sopar Negre. Gairebé 70 persones ens vam aplegar al restaurant l'Asador. Tots amb ganes de celebrar el final d'aquest any tant intens, de compartir l'estona amb els nostres companys habituals i també amb persones que havien estat al club en altres èpoques i per passar-nos-ho bé. La Marisa i en Pepe ens van amansir el sopar amb la seva traça d'animadors.

Durant l'any hem anat recopilant informació, documentació de tot tipus de la història de la secció. També hem obert un llibre de visites al que tothom qui vulgui hi pot escriure alguna cosa. I, finalment, hem pogut adquirir les samarretes, bandanes i calendaris editats en motiu del 50è aniversari.

2012 Serrat del Vent -Portes Obertes

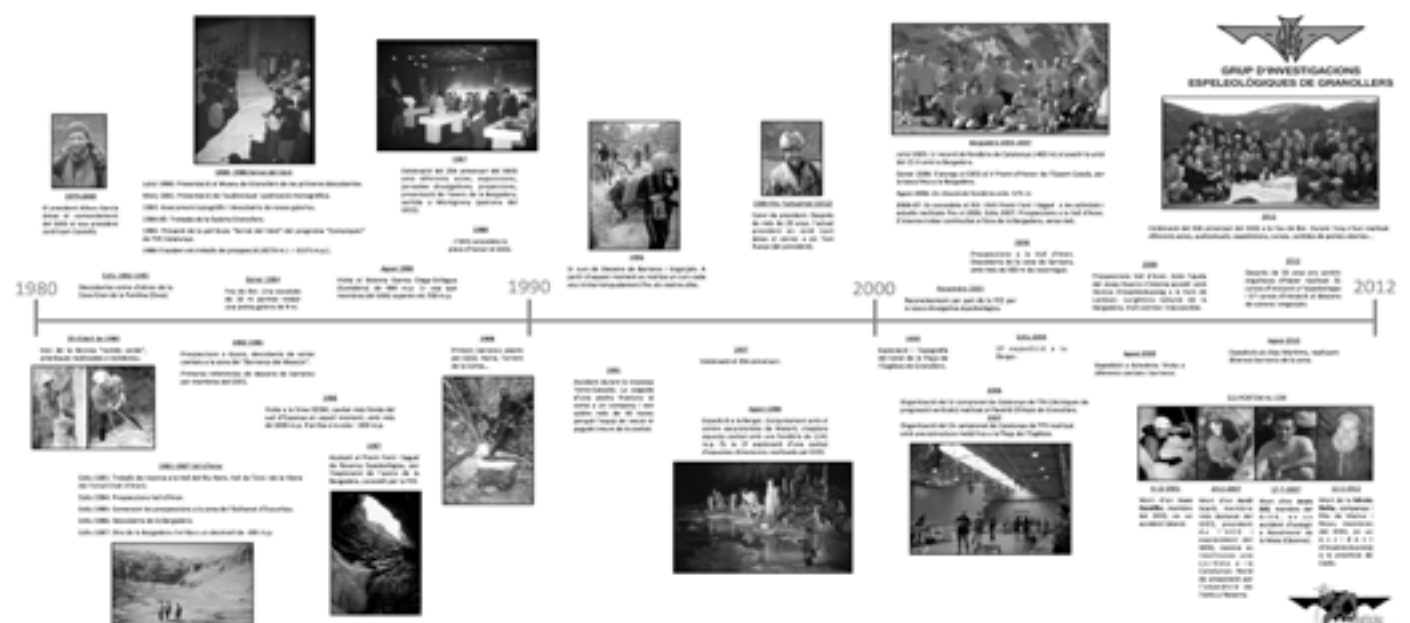
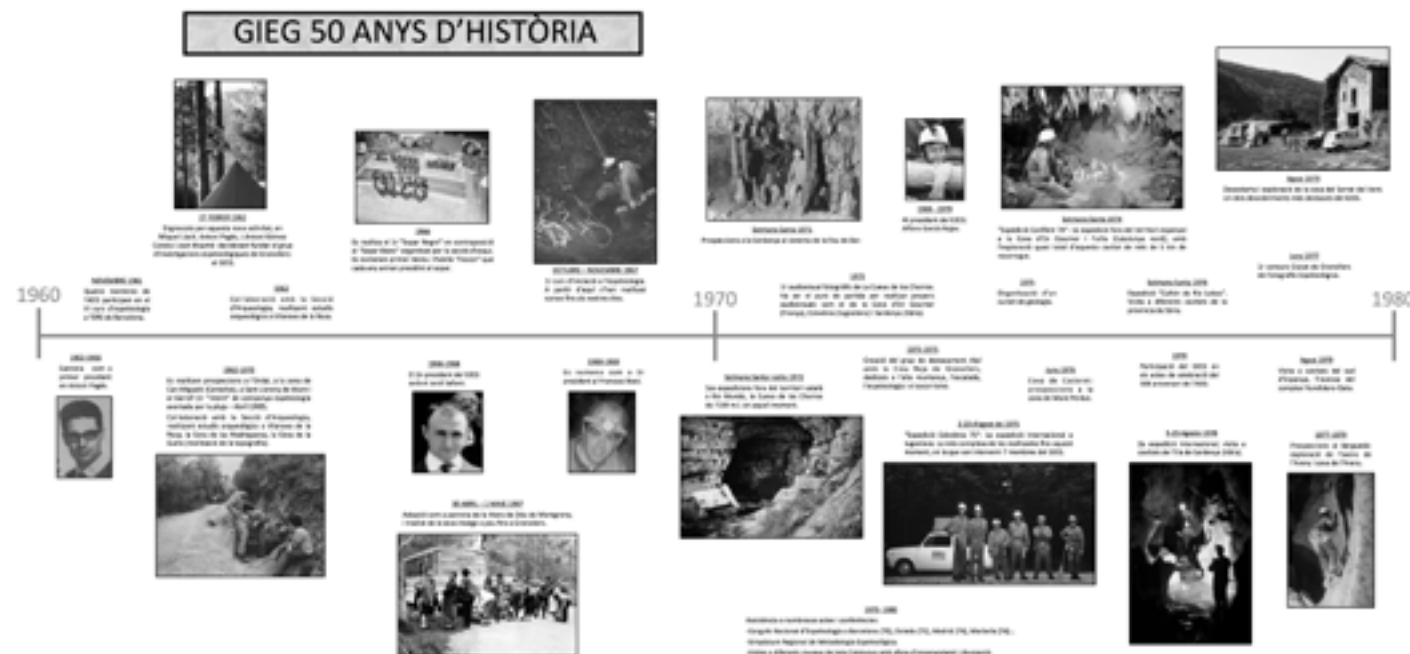
Exposició GIEG

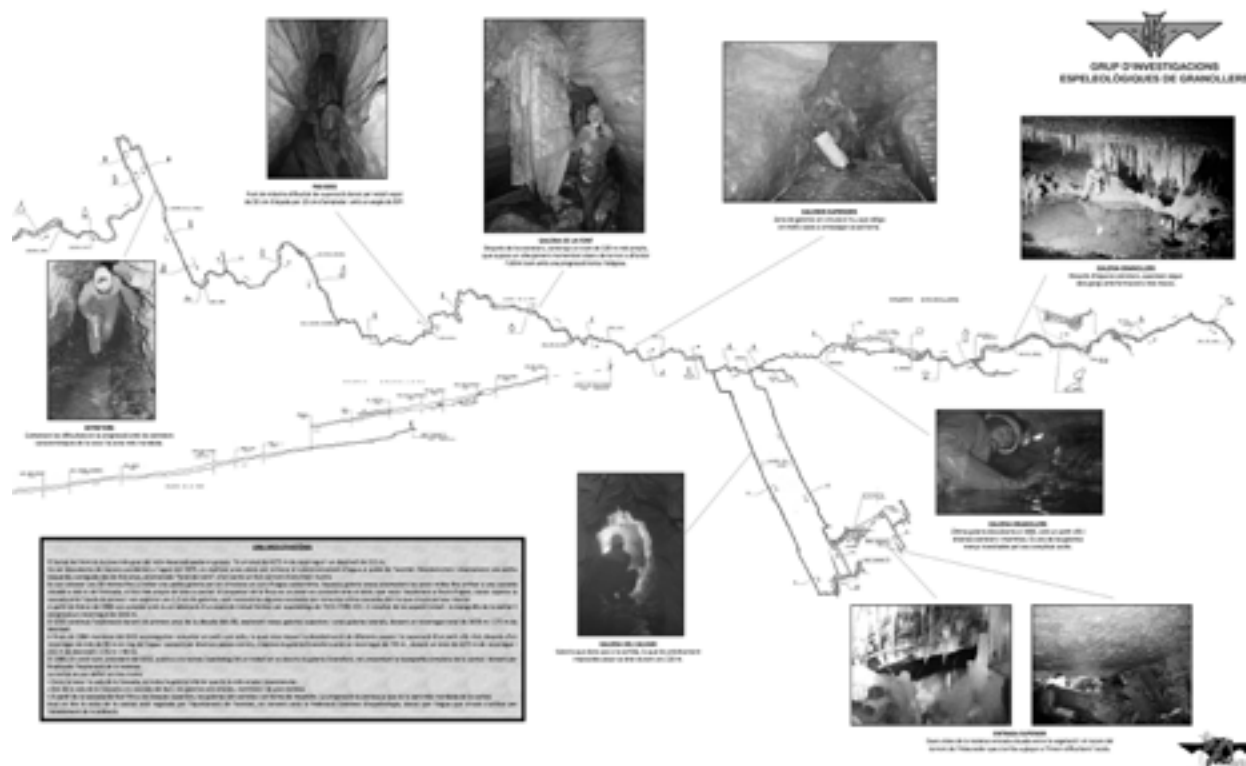
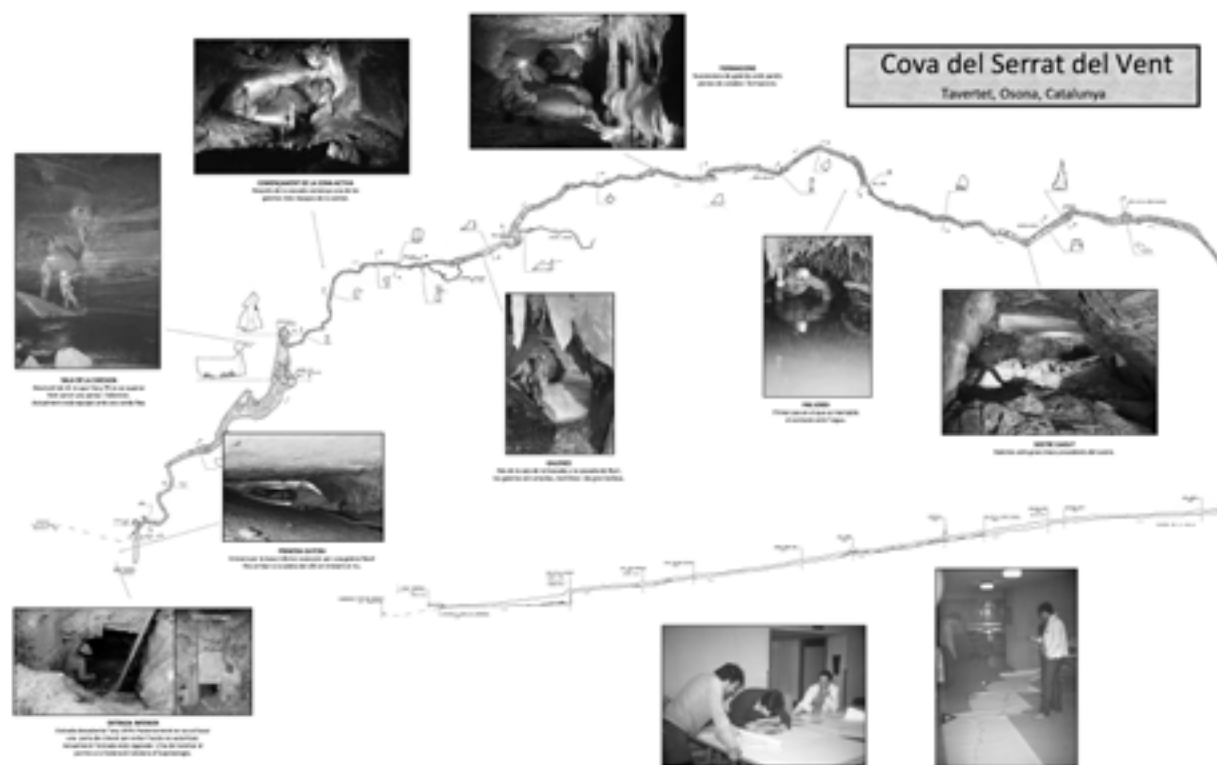
Com qualsevol programa d'aquesta envergadura hi ha hagut moments difícils, que ens semblava que no ho tiraríem endavant, i moments molt bons. La valoració global que en fem és positiva: després de cadascuna de les activitats sortíem satisfets i hem anat veient que les persones que hi han participat també.

Val a dir, que totes aquestes activitats han estat possible gràcies a la col·laboració en l'organització de més de trenta persones del club en diferents graus d'intensitat. Moltes gràcies, doncs, a aquells que ho

heu fet possible ja sigui organitzant, participant o perquè heu estat membres del club durant aquests cinquanta anys.

Maria Castellví
GIEG

aportació soci

Pensar en el GIEG és reviure un munt d'aventures en la mà d'uns grans companys, que davant de les pors i irracionalitats que esdevenen en les profunditats de la terra, esdevenen un gran suport i una immillorable companyia. També molts han estat els reptes i les experiències compartides i tanmateix del més inversemblants: fer un barranc de nit, netejar un pou d'una finca del Garraf, celebrar un aniversari en una cova, passar-hi la nit, buscar algun forat per on bufi el vent, obrir algun pas.... El nostre pas pel GIEG ha deixat una profunda petjada en el nostre record i també una infinitat de persones amb qui hem compartit afició i també part de la vida. Les cordes amb les quals hem descendit barrancs i avencs també ens han fet un lligam, un vincle que serà difícil de trencar, sempre estarà allà. El silenci i la foscor a l'interior de la terra, el degoteig continu i permanent, les ànsies de descobriment... Tot queda a dins nostre per sempre més així les persones amb qui hem compartit aquests instants. Gràcies GIEG.

Sergi Recolons i Montse Mena

La meva petita aportació, una felicitació:

El meu pas pel GIEG, breu.

La meva experiència, bona.

Les meves ganes, moltes.

La meva traça, poca.

El millor, les persones.

Seguiu així, FELIÇOS 50,

I PER MOLTS ANYS MÉS!

Sara Lloansi

2 vegades 50 paraules que parlen del GIEG

Aigua • ajuda • alegria • amics • angouxa •
aprendre • arnès • bagues • baixar • Alps •
Arbàs • Bargadera • boca • botes • caminar •
cansament • Cantàbria • caos de blocs • ca-
pçalera • capgròs • casc • celebració • com-
panyonia • companys • compartir • confiança
• cordes • cordino • croll • curiositat • desco-
berta • desengany • desgrimar • desinstal·lar
• desviació • dol • dolina • enyorança • equip
• equipar • esforç • esperança • Esquerrà •
Esquirols • estima • excitació • fang • fosc
• fraccionament • gaudir • grimpar • grup •
humilitat • instal·lar • interès • llum • maillon •
mono • mosquetons • nedar • neoprè • nostàl-
gia • nus • opositar • optimisme • orgull • Pas
de l'Escanell • pas estret • passamà • pedal
• pedra • pols • pou • Pouetons • preparar •
prusik • pujar • punt calent • puny • quilòme-

tres • rampa • ràpel • ratpenat • recolzament
• salamandra • salt • saques • Serrat del Vent
• sífó • sorra • spit • surgència • tobogan •
tristesa • vivac • volat • vuit • xapes • i
I per acabar, FANTÀSTIC!!!

Maria Castellví

A veure, què dir d'aquesta experiència tan gratificant.

Podria començar dient que des del primer moment em vaig trobar molt ben acollida per tothom.

Les activitats realitzades m'ompliren de vitalitat,
vius noves experiències plenes d'adrenalina.

Un dels aspectes que em van sorprendre va ser que encara que cadascú és responsable d'ell mateix, tothom cuida de tothom.

Us ho recomano!! Va ser molt divertit...

Per a mi va ser un "Encant" viure aquesta experiència amb vosaltres.

Molts petons i abraçades.

Encarna

ENS VAM FER UN FART DE RIURE

L'altre dia em van proposar que escrivís un article pel butlletí. Sé que m'ho van dir perquè sóc un dels "vejestorios" del GIEG. La proposta em va fer gràcia i hi vaig començar a pensar. Tinc moltes coses per explicar però explicaré un parell d'anècdotes divertides que em van passar amb en Rocías. Amb això vull parlar de la importància de la companyonia, l'amistat i els altres valors que té l'espeleo.

A en Rocías i a mi ens agrada anar a avencs nous, fer quilòmetres amb el cotxe i buscar cavitats diferents a les de sempre.

Un dia em va dir: “Per què no anem a fer el Pozo Cuadrangular?”. És un avenc que té un pou de més de 240 m de profunditat que hi ha a Cantàbria i de seguida m’hi vaig apuntar, a mi m’agraden aquests pouarros. Vam buscar informació, ens vam ben documentar i un divendres vam agafar el cotxe i vam anar cap a Cantàbria. Després de passar la nit a Asón vam carregar-nos les motxilles. Cadascú anava amb una motxilla de 80 litres carregada al màxim: ens hàviem d’ajudar a posar les motxilles. Vam deixar el cotxe al mateix lloc on es deixa per anar a fer la travessia Tonio-Cañuela. Vam deixar l’entrada

de Tonio enrere, vam passar per l'entrada dels pous de Cueto i, després de dues hores i mitja d'aproximació vam arribar a la boca de l'avenc. Per si fos poc, durant la pujada se'm va petar una de les nanses de la motxilla.

Mirant la foto, la descripció i les coordenades amb el GPS ens vam assegurar de què era l'avenc que buscàvem. Ens vam posar a buscar a on podíem instal·lar i vam veure que no hi havia cap lloc per instal·lar, s'havia després el morro a on hi havia les instal·lacions! Mirant si podíem posar un natural, si hi havia un altre spit,... vam veure un sol spit a uns 5 m del pou. Res més. Era molt arriscat penjar-se d'un sol spit, ja que era un pou de 240 m i si et falla aquest spit... No dúiem equip d'espitar per no anar tant carregats.

Ens vam mirar i ens vam dir: "Tornem cap a casa?" i altra vegada ja ens tens als dos carrosses carregats com burros anant cap al cotxe sense haver fet l'avenc. A la tornada se'm va petar l'altra nansa de la motxilla i ja ens tens aturats al mig del camí amb el Rocías arreglant la motxilla.

No ens vam enfadar, ens vam fer un fart de riure i ara, quan ho recordem, també ens fem farts de riure.

L'altra, aquesta també és amb en Rocías i també ens vam fer un fart de riure!

En Rocías i jo volfem anar a l'Avenc Vidal. Està a Prugnanes, al Rosselló. Hi ha qui diu que és l'avenc més profund de la Catalunya Nord. És un pou que va fent formes d'essa molt boniques i amb molts fraccionaments. En Rocías i jo hi vam anar un parell de vegades i no el vam trobar.

Un dia, en Rocías em va dir: "Tu, ja he anat al Vidal, amb els de l'ERE, un dia d'aquests t'hi porto".

Al cap de mig any, aproximadament, vam anar cap a Prugnanes a fer el Vidal. Tornàvem a anar els dos carrosses sols. Altra vegada carregats com burros perquè dúiem més de 300 metres de corda i cinquanta i pico xapes. Amb una altra motxilla, la del Pozo Cuadrangular la vaig llençar de seguida que vaig tornar. I, com deia, carregats com burros ens posem a caminar per fer l'aproximació. En Rocías recordava el camí però, aquell hivern havia plogut molt i hi havia hagut unes esllavissades i el camí havia desaparegut. Ja ens teniu amunt i avall buscant la boca. Després d'una hora buscant el camí, decidim tornar al cotxe, hi deixem el material i tornem a buscar l'avenc descarregats. Mentre pujàvem li anava dient a en Rocías: "Aquí hi ha una corba", "aquí hi ha un arbre",... Resulta que una de les vegades que hi havia anat, m'havia quedat a 5 minuts de la boca i no l'havia trobat!!!

Quan hi vam arribar en Rocías va dir: "Mira, algú s'ha deixat un protector." Es va fer un fart de riure quan va veure que era de l'ERE. Des de que hi havien anat ells mig any abans no hi havia tornat ningú.

Al cap d'un mes hi vam tornar amb la Mari Oliveras. Aquell dia, finalment el vam poder fer. Quan ho recordem amb el Rocías encara ens petem de riure.

Explico això perquè veieu que quan ets amic d'algú si et passen coses d'aquestes no t'hi enfades. També, perquè hi ha qui diu que anar a buscar cavitats és un rotllo i una pèrdua de temps, però a vegades cal fer-ho per poder trobar cavitats noves. També perquè la constància, l'esforç i la companyonia són molt importants en l'espeleologia.

Francesc Mas

Secció d' Escalada - SEDEG

El mes d'octubre de 2012 la secció d'escalada, SEDEG, va fer el curs d'escalada de nivell 1

El curs va anar bé. Les xerrades es van fer entre la sala de la secció i el Rocòdrom de l'Agrupació. Les sortides pràctiques van ser a Cèl·lecs, Montserrat i Vilanova de Meià.

El curs el van formar 10 cursetistes: Alba, Anna, Arnau, Cipriano, Cristina, David, Jaume, Mercè, Silvia i Xavier.

Aquests van estar tutelats pels monitors de l'ECAM de la secció, amb la col·laboració del company del SEDEG que van voler ajudar.

Gràcies per la vostra col·laboració.

Monitors SEdeG.

Sortida del curs d'Iniciació a l'Escalada a Vilanova de Meià

Matinals

SORTIDA el 16/12/2012 Roc Gros o Turó de la Guàrdia (Balenyà)

El dia 16 de desembre el grup de matinals vam sortir com sempre des de Granollers cap a Hostalets de Balenyà, era la darrera sortida abans d'iniciar les Festes de Nadal.

El nostre objectiu era pujar el Roc de la Guàrdia turó de 809 metres d'altura, la muntanya emblemàtica d'Hostalets de Balenyà a la comarca d'Osona.

Deixarem els cotxes a l'esplanada on es troba el Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda i iniciarem el recorregut que ben aviat ens endinsà en un camí amb pujada per a poder superar el desnivell fins arribar al cim del turó. Allà vam esmorzar tot observant la meravella del paisatge a través dels dos miradors: el primer, el mirador del Montseny, amb vistes tant dels pobles de Balenyà i Centelles com del Tagamanent i del Matalgalls; i des del segon, que encara abasta més paisatge, vam poder veure tota la plana de Vic, els cingles de Tavertet, els Prepirineus i els Pirineus.

Després d'esmorzar vam iniciar el retorn per un camí circular on ens portà de nou al lloc on havíem deixat els cotxes. Allà vam celebrar el preludi de les festes nadalenques amb un ver-

Excursio ROC GROS Foto: Xavier Beltran

mut abundant proveït per tots els participants de la sortida: vermut de ca l'Espinaler i de Falset, olives, patates i altres delícies. I, tot cantant nades ens vam acomiadar fins a la propera.

17 de juny: Moià - Sant Pere de Marfà

Vam proposar fer aquesta ruta ja que semblava fàcil i agradable per a una matinal.

La preparació va ser una mica accidentada perquè no sabíem exactament com anar-hi, ja que la Francesca feia anys que l'havia fet però no ho recordava massa bé. Només recordava que era un lloc molt bonic.

Ens vam preparar per fer la prova, la Teresa Madrid ens hi va acompanyar. Com que no sabíem per on començar vam anar cap a l'Ajuntament de Castellterçol, ja que una de les rutes sortia d'aquest poble, quin fred!

Allà ens van informar de les possibilitats per anar a Sant Pere de Marfà. Vam escollir anar des de Castellterçol fins a mig camí de Moià i desviar-nos cap a l'esquerra. No va ser el camí més encertat, ens perdiem cada dos per tres. La qüestió és que es va fer massa tard i vam haver de tornar cap a casa. L'altra pega és que havíem de deixar uns cotxes en aquest punt i els altres cotxes al final de la ruta, a Moià.

Vam tornar a fer la prova, aquest cop des de Moià. Aquesta va sortir millor però també s'acabava al punt d'on havíem sortit el primer cop, per tant els cotxes s'havien de deixar a dos llocs.

Diuen que a la tercera va la vençuda i aquest cop vam anar a Moià, la Tosca, el Molí de Brotons, que estava preciós i amb força aigua, i vam arribar a Sant Pere de Marfà per fi i sense contratemps. Ah, sí! Va ploure.

Valia la pena fer el recorregut i arribar a Sant Pere de Marfà, la Francesca i jo estàvem d'allò més contentes. Però la joia no podia ser del tot completa: no teníem accés a l'ermita. Vam haver de treure un tancat per a poder-hi arribar. Per fi,...l'ermita! Vam quedar, però, desconsolades i enrabiades, la fan servir de galliner!

Així és que finalment el dia oficial de l'excursió va sortir to bé, malgrat que no vam arribar a Sant Pere de Marfà. Ens feia una mica de vergonya aliena que el grup veiés la desfeta en que s'havia convertit l'ermita.

La propera ruta que preparem suposo que no ens costarà tant. És per aquest motiu que vo-

Foto: Joana Molins

lem agrair la col·laboració i l'esforç que suposa a tothom preparar alguna ruta. Encara que a vegades sembla fàcil, abans hi ha hagut una acurada preparació per tal que tot surti com cal.

El Molí de Brotons Foto: Joana Molins

g Els Ginesters

Resenyes

Pics d'Envalira 1 d'agost de 2012

Integrants: Pep Comas, Joan Corbera, Jaume Muntan, Josep Oranías, Julià Pratginestós, Josep Roca i Josep Rodri.

A les sis en punt del matí, ens trobem per la sortida d'aquest dimecres, després de passar llista

Pic d'Envalira, 2.827 m. Foto: Joan Corbera.

pugem als cotxes i engegum, encara no havíem recorregut uns tres cents metres, que rebem una trucada, l'Oranías ens llença un SOS, l'esperem i endavant. La Garriga amunt direcció Ripoll i Ribes on recollim en Roca, avui anem fragmentats fet que ens retarda, seguim cap a Puigcerdà i cap el Pas de la Casa entrada d'Andorra, en el nucli d'aquesta població després d'entrar-hi i al cap d'amunt un aparcament ampli, el que abans era un aparcament polsos i gratuït, ara és asfaltat i organitzat, és clar que amb tanca de pagament, fem un tomb per el poble a la recerca d'aparcament i tasca impossible, entrem a l'aparcament i ens preparem per la nostre caminada.

Es un quart de deu del matí i comencem a pujar per el costat de la pista d'esquí, aviat trobem

l'estany de les Abelles, seguim sempre amunt fins que un padró ens indica el camí a seguir, cap el cantó de llevant el cim de les Abelles i davant el coll, el camí amb prou feines té marques, algun pedró de tant en quan, però tampoc fa falta ja que el camí és del tot evident, en arribar al primer coll entrem al Clot de les Abelles el camí planeja, però aviat torna a pujar, ara més fortament, tot fent ziga-zagues pel pendent, d'aquesta manera arribem al Coll dels Isards, on un rètol també ens indica dels Tres Països, deduïm que ací conflueixen Andorra, Catalunya i França, però no és així, ja que una ràpida recerca al mapa situa aquest punt al Pic de la Portella, i davant nostre tenim la Portella i a continuació el Pic.

Ens arrecerem del vent per esmorzar, ja solament ens queda el tram final per arribar al cim del Pic d'Envalira, on arribem amb facilitat, cal dir que avui tenim un dia per emmarcar, ni un núvol a l'horitzó, per tant a gaudir de l'espectacle, des del Puig Pedrós i els Engorgs, el

Cadí amb les puntes del Pedraforca emergent, la Tossa Plana i la Muga, fent la volta per la zona dels Pessons i tota la part nord d'Andorra per voltar cap la Coma d'Or i el Carlit i tancant la volta la propera Font Negra.

La realitat s'imposa, fem fotos i avall, en un curt instant ja ens trobem pujant al Pic Negre, ací l'estada ja és més curta, per el mateix camí retornem al Coll dels Isards, per continuar ràpidament cap el punt d'origen, punt que assolim en menys temps del que ens esperàvem, fet que ens dóna temps de per part d'un parell dels nostres a prendre un bany i d'altres refrescar els peus que sempre és d'agrair, comentaris sobre el negre, un ramat de bestia grossa que arriba per abeurar i, arribem a l'aparcament.

En Corbera ens deixa ja que va cap el Pallars i la resta decidim anar a Ventolà on ens espera en Carbonell i tos plegats a ca l'Anna, després d'un bon àpat i decidir per la propera setmana anar a la Torre d'Eina, amb sortida a les sis del matí dels Gorgs, posem punt i final a una excel·lent jornada.

Pep Comas

Puigmal d'Er, Puigmal Petit del Segre i Puigmal de Llo 27 de juny de 2012

Integrants: Josep Carbonell, Pep Comas, Jaume Muntan, Joan Corbera, Josep Maria Farnés, Julià Pratginestós, Josep Roca i Salvador Vilà

Distància: Projectada 9'44-8'03 Km i amb altures 9'83-8'77 Km. Temps 5'36
Desnivells: 877m. Acumulat: 1073-928m.
Cotxe: 158 km Josep Carbonell-Josep Roca

Ens trobem a les 6 als Gorgs, on posposem la pujada al Torreneules per la propera setmana. Sortim tot seguit cap a la Garriga, on prenem la C-17 cap a Ripoll. Anem per Puigcerdà i aparquem a l'estació d'esquí de Puigmal, prop de la tanca que ens barra el pas. Comencem a caminar a 3/4 de 9 per la pista fins a una caseta de control d'aigües on prenem un camí marcat amb senyals grogues que seguim. Passem per l'Aiguaneix i alguns haurem de rectificar per agafar el sender a seguir. Aquest puja constant amb molta pedra, herba i nerets. Més amunt trobarem herba blanca, típica de les contrades. L'excursió d'avui permet moltes variants i alguns pugen pel clot de la Pastera. Passem pel costat d'unes runes d'una edificació. Passats 1/4 d'11 ens agrupem de nou. Hem trobat pel camí un parell d'excursionistes francesos i

diversos individuals que baixen a tota marxa. Un d'ells ens indica que pugem per l'esquerra i així ho fem. A 1/4 d'12 arribem al Puigmal d'Er (2.911 m) on esmorzem. Enmig d'aquella ferralta observem diversos grups provinents d'altres punts. Quan arrenquem baixem per la collada d'Er. Mentre el grup arriba al Puigmal del Petit Segre (2.810 m) observem en Josep Roca, que ha agafat la directe, està casi al cim del Puigmal de Llo. Després baixem i al coll en Jaume Muntan i en Josep Carbonell inicien el descens. La resta travessem una congesta de neu. Pugem al Puigmal de Llo (2.801 m) on hi arribem al voltant de 2/4 d'1, excel·lent mirador de la Cerdanya. Després iniciem el descens anàrquic fins que prenem un corriol que ens porta a la font de la Ribera d'Er, on alguns s'hi refresquen. Seguim cap al camí d'inici i un parell del grup es refrescaran al doll d'aigua de

Cim del Puigmal, 2.911 m. Foto: Joan Corbera.

l'Aiguaneix. Ens retrobem sota el cobert de la caseta i ens arribem al cotxe a 1/4 de 3. Decidim anar a dinar a Puigcerdà, on trobem tancat el restaurant i anem a Ca l'Anna de Ventolà. Decidim que la propera setmana anirem al Torreneules. Sortirem a les 7 dels Gorgs que agafar el segon cremallera de Núria.

Josep Maria Farnés

Sortides d'Els Ginesters durant el 2012

Gener	04-01-12	Puig de l'Àliga des de Roses
	11-01-12	Montserrat canal llum i pla dels ocells
	18-01-12	Sitges a Vilanova i la Geltrú
	25-01-12	Montmajor des d'Oix
Febrer	01-02-12	Ruta de les ermites d'Amer
	08-02-12	De la Fosca a Calella Palafrugell
	15-02-12	Puig d'en Jordà des de St. Quirze de Colera
	22-02-12	Matagalls des de Sant Marçal
	29-02-12	Roca Centella
Març	07-03-12	El Montgrí
	14-03-12	Taga des de Pardines
	28-03-12	Serra del Catllaràs
Abril	11-04-12	Comanegra des de l'oratori Can França
	18-04-12	Castell de Burriac
	25-04-12	Cogulló d'Estela des de Corbera
Maig	02-05-12	Puig Àligues i Puig de Curull des de Vidrà
	09-05-12	El Sui des de Vallfornés
	16-05-12	El Moixeró des de Grèixer
	23-05-12	Montfalgars des de Rocabruna
	30-05-12	Puisallança
Juny	06-06-12	Tossal d'Orriols des de Castellar de N'Hug
	13-06-12	Tossa d'Alp des de Coll de Pal
	20-06-12	Bastiments i Pic de la Dona
	27-06-12	Puigmal d'Er, Petit del Segre i de Llo
Juliol	04-07-12	Taga des de Coll de Jou
	11-07-12	Puig de les Borregues i Gra de Fajol
	18-07-12	Costabona i Roca Colom
	25-07-12	Puntes de Vinyoles
Agost	01-08-12	Pics d'Envalira
	08-08-12	Torre d'Eina
	22-08-12	Perafità i Monturull
	29-08-12	Puigmal i Ortigar des de Fontalba
Setembre	05-09-12	Torreneules, Coma del Clot, Fontnegra i Àliga
	12-09-12	Gra de Fajol i Gra de Fajol de Baix
	19-09-12	Pic dels Engorgs
	26-09-12	Serra d'Ensija
Octubre	03-10-12	Rasos de Peguera
	10-10-12	Fontlletera i Balandrau
	17-10-12	Penyes Altes del Moixeró
	24-10-12	Salines o Pedrisses
Novembre	07-11-12	Gorges d'Estiula
	14-11-12	Covil i Costa Pubilla
	21-11-12	Puigllançada des dels Alabaus
	28-11-12	Cingles del Bertí des de Puiggraciós
Desembre	05-12-12	Puigsacalm des de Coll Siuret i Salt Sallent
	12-12-12	La Mola des de Coll d'Estenalles
	19-12-12	Castell de Montsoriu des de Breda

Participants:
Josep M. Armengol, Josep Carbonell, Vicens Catafal, Ricard Causa, Pep Comas, Joan Corbera, Josep M. Farnés, Carme Guri, Jaume Muntan, Josep Oranias, Albert Porcar, Ismael Porcar, Julià Pratginestós. Josep Roca, Josep Rodri, Jaume Ventura i Salvador Vila

b Biblioteca

Adquisicions de la biblioteca durant l'any 2012

Mapa Camí de Picasso 1: 25.000
Carlit Bullosa, Alta Cerdanya. Guia alpina.
Collserola Parc Natural. Guia alpina.
Esquí nòrdic a catalunya. 65 passejades amb esquís.
Ordesa y Monte Perdido. Un parque nacional con historia, 90 aniversario.
Prevenció de riscos i socors a la muntanya.
Seduït per valls i cims. Volum I.
Alta ruta pirinaica. Del Cabo de Higer a Portbou en 46 etapas.
Mapa Le Diamant Alpin (Lyon-Geneve-Turin).
Montsec. Els camins de l'Alba.
Andorra GRP. La volta a tot un país.
Canigó. Circuits pel Piemont. Passejades i excursions.
Voltes i Ronda del Canigó. Pasejades i excursions a peu.
100 itineraris al voltant de cases de colònies.
Baix Penedès. 17 excursions a peu.
El camí dels estels.
Camins del Solsonès.
Conca de Barberà. 17 excursions a peu.
Donde escalar en España.
Montañismo con niños.
Noche estrellada.
Pedraforca i les valls de Saldes i Gòsol. 18 excursions circulars.
Segrià. 17 excursions a peu.
El sonido de la gravedad.
20 itinerários por Sobrarve mítico i legendario.
Escalada en los Mallos de Riglos.
Excursiones con niños por el Pirineo Aragonés
Monte Perdido, Posets y Aneto. Travesía de los 3 grandes.
Naranjo de Bulnes.
Parc de la Serralada Litoral.
Roques, Parets i Agulles de l'Alt Urgell (Guia d'escalada).
Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Córrer per la muntanya.
50 Barrancos del Pirineo.
Canals equipades, vies ferrades i altres racons equipats del Parc Natural de Montserrat.
Conversaciones con reinold Messner.
Mapa Costabona- Alta vall del Ter 1:25.000
Puigmal-Vall de Núria-Ull de ter. Mapa i guia excursionista.
Mapa Taga- Serra Cavallera- Sant Amand 1:25.000
La Vall de Ribes a peu de poble en poble

Muntanyes de paper

Voltes i Ronda del Canigó. Passejades i excursions.

Canigó. Circuits del Piemont. Passejades i excursions

Autor: diversos

Editorial: Chamina Edition.

Aquestes dues guies són molt recomanables per conèixer i gaudir de l'emblemàtic massís del Canigó. Aquesta guia consta de 25 itineraris d'excursions de nivell mitjà. Està format per quatre itineraris majors: la Ronda del Canigó, la Volta del Canigó, la Volta del Vallespir i la volta de les Reserves Naturals, així com també d'uns circuits de pobles i ascensions a cims. Tot un ventall interessant d'excursions. Val la pena i és molt pràctic.

El Pedraforca i les valls de Saldes i Gósol.

Autor: Raimon Rovira Solà i Àngels Martín Celma.

Editorial: Farell.

Aquesta acurada guia de 18 excursions circulars explora tot aquest conjunt. Proposa itineraris pel Pedraforca i per les serres d'Ensija, del Verd, del Cadí, de Gisclareny o de Valcebren. Des dels cims a les fondàries per on s'escola el riu Aigua de Valls. El Pedraforca és sempre, de lluny o de prop, la muntanya de referència.

The North Face Story Teller.

Autor: Simone Moro.

Editorial: The North Face.

L'amic Joan Miralles tenia dues invitacions de North Face per anar al Palau de la Música de Barcelona a la presentació de l'hivernal al cim del Gasherbrum II del gran alpinista Simone Moro especialista en hivernals a l'Himàlaia el qual juntament amb Cory Richards i Denis Erubko varen realitzar-ne l'ascensió durant l'hivern del 2010. Tots tres estaven en la presentació de la pel·lícula l'autor de la qual és en Cory. Al final de l'acte ens varen donar un llibre signat pel propi Simone Moro.

Parc de la serralada Litoral –història i itineraris-

Autor: Adrià Triquell i Salomé.

Editorial: Piolet.

El Parc de la Serralada Litoral, amb una extensió de 4.053 Ha. Forma part de l'EIN (Espai d'Interès Natural). La Conreria-Sant Mateu-Cèl·lecs. En aquest llibre guia trobareu la localització i descripció de 170 punts d'interès. Tot això acompanyat de 9 itineraris que us permetran visitar la majoria d'aquests llocs del Parc de la Serralada Litoral. En definitiva, hi trobareu una

eina que us ajudarà a descobrir aquesta sorprenent zona, a explorar i conèixer les seves singularitats i a estimar una mica més el nostre territori.

Escalada en los Mallos de Riglos –Més de 20.000 metros d'escalada.

Autor: Felipe Guinda.

Editorial: Prames

No és la primera vegada que en Felipe Guinda escriu sobre l'escalada als Mallos de Riglos. Aquesta guia ens obra un món a l'escalada d'aquestes singulars i magnífiques muntanyes si bé una mica amagades conegudes a tot el món.

Andorra Grp –La volta a tot un país- Travesa circular en 7 etapes.

Autor: Diversos (Andorra turisme)

Editorial: Desnivel

Aquesta guia ha estat elaborada amb l'objectiu d'oferir als muntanyencs la informació més rigorosa i fiable. El llibre neix amb l'objectiu d'ajudar i guiar al senderista pels camins que recorren Andorra. Les etapes del GRP (Gran Recorregut de País)) que es descriuen en aquesta publicació transcorren per parcs naturals, valls d'origen glacial i fons de valls plenes de pobles muntanyencs.

Segrià. 17 excursions a peu

Autor: Joan Ramon Segura

Conca de Barberà. 17 excursions a peu.

Autor: Josep Insa Montava

Editorial: Cossetània Edicions –Azimut-

Amb aquestes dues guies tenim molt ben explicats 17 itineraris pensats per fer-los a peu. Podrem recórrer els llocs més escaients de la Conca de Barberà i del Segrià; això no vol dir que hi siguin tots, però els autors han procurat que passessin pels principals llogarrets.

Retalls de premsa

